

Česká televize odkoupila námět tohoto scénáře. Po informaci, že smlouva na přijetí tohoto scénáře, na jehož šesti verzích jsem pracovala dva roky, je už na spadnutí, se kontaktní osoba odmlčela a už se nikdy neozvala. Protože jsme neměli s Českou televizí uzavřenou smlouvu o dílo, scénář zůstal jen v této podobě.

filmový scénář

„Náš dům, můj majlant“

DRAMA

na motivy povídky Věry Noskové

Náš dům, můj majlant

autorka námětu a scénáře

Věra Nosková

**Příběh mařené a vysmívané lásky mezi synem a otcem.
Jsou genetická spřízněnost a společné zájmy silnější než manipulace?**

OSOBY

FILIP (10) – kluk

VÁCLAV (42) – Filipův otec

LINDA (37) – Filipova matka

MIRIAM zvaná MIRČA (14) - Filipova sestra

BOŘEK (40)– Filipův otčím

FANDA (30) - obkladač

HONZA (40) - řemeslník

MICHAL (45) – řemeslník

JANČOVÁ (60)– sousedka

PSYCHOLOŽKA (35)

autobusák

soused (jeho hlas a silueta v okně)

miminko – Filipova polosestra

policisté

záchranáři

Příběh se odehrává v menším městě a v současnosti.

1. MĚSTSKÝ LES NAD SVAHEM A CESTA K NĚMU, EXTERIÉR, DEN

Václav, Linda, Miriam, Filip

Neděle horkého léta. Dvanáctiletá Miriam a její matka Linda trhají na kraji lesa kytky. Linda není romantická, patří k ženám které vidí realitu holou a bez poezie, také dcera Miriam se nad ničím nedojímá, je pragmatická, ale na rozdíl od razantní matky poněkud flegmatická, nechává se posunovat situacemi a jen slabě reaguje. Václav s osmiletým Filipem běží svahem nahoru k Lindě a Miriam, svalí se vedle nich do trávy, posadí se, hledí na město.

Václav si utrhne a žvýká stéblo, Filip ho hned napodobí. Linda si k nim přisedne, chvilku jejich podobné profily s trčícím stéblem s úsměvem pozoruje, pak se natáhne do trávy, hledí do oblak, užívá si pohodu. Miriam přerovnává kytici. Václav ukazuje na městečko v dolíku:

Václav: Hele, vidíš? Táhle je náš dům.

Filip: Kde, kde? Jo aha! Už ho vidim.

Linda: No... spíš naše barabizna.

Václav: Ale jdi ty... Však ho opravíme. Postupně. Časem... A nechám na zahradě postavit malinkou hvězdárnu. Celej život o tom sním. Budeme s dětma pozorovat souhvězdí, planety...

Linda: Hmm... To jo..., to je ze všeho nejdůležitější.

Filip tátovi spokojeně naslouchá, je také snílek, pak vstane, poodejde, odvaluje kameny, pátrá pod nimi. Linda Václava strhne, aby se také položil, přitulí se k němu. Miriam se nad nimi přejícně zakyselí a provokuje:

Miriam: Nono, eště se snad budete pusinkovat!

Václav se nad Lindou nakloní a políbí ji. Manželský pohled plný důvěry z očí do očí. Zezadu se mezi ně vrhne Filip lačný rodinné blízkosti a mazlení, s rozpaky se přidá Miriam. Chumel šťastné rodiny.

Linda a Miriam scházejí po cestě ze svahu, Václav a Filip běží přes louku dolů, směrem k městu, ženské se nakonec také rozeběhnout, svah k běhu vybízí.

2. ZAHRADA KOLEM VILKY, EXTERIÉR, DEN

Václav, Linda, Miriam, Filip

Rodina se přiblíží k svému domu. Významně před nimi ční, vnímají ho radostně, zřejmě v něm žijí teprve krátce.

Václav: Stejně – mít svůj vlastní dům se zahradou – to je základ.

Linda: Jo? A základ čeho?

Václav: No... přece základ rodiny a taky jistý svobody. Je to na rozdíl od nějaký pronajatý králíkárný skutečnej domov. A taky velká jistota. I pro děti – vždycky se sem můžou vrátit. A nikdo nás vodsud' nemůže vyhodit, vystrnadit...

Linda to poslouchá s mírnou skepsí, kriticky si přitom dům prohlíží a vidí prorezlý okap, opadanou omítku, nevalnou střechu, oprýskané rámy oken, ubohé schůdky před vstupními dveřmi... Václav ji vede kolem ramen, dojdou ke vchodovým dveřím, skoro slavnostně odemkne. Z přesíně je pak slyšet radostné:

Václav: Páni, to je vůně!

Linda: Taky jsem pekla štrůdl.

Do stmívání se rozzáří kuchyňské okno vedoucí do ulice.

3. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, VEČER **sousedka Jančová**

V maloměstské ulici vilek a domků se naproti oprýskanému jednopatrovému domu Václavovy rodiny vykloní z otevřeného okna osaměle žijící vdova, sousedka Jančová, nenápadná starší paní.

S náznakem úsměvu se dívá k protějším rozvícenému oknu. Fajn lidi. Krásný dětičky. Zjevně čerpá, a nejen v této chvíli, tichou radost z pohledu na šťastnou rodinku.

4. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, NOC

Filip, Miriam

Slyšíme spláchnutí na záchodě, pak se v jídelně objeví Filip. Vidí na stole utěrkou přikrytý štrúdl, přisedne si, zakrojí do něj a mlsá, puslu má od cukru.

Do jídelny vejde v noční košili i Miriam.

Miriam: Jééé, to se řeeekne...

Filip: Mňam. To je dobrota. Takhle kradenej je dobřejší.

Miriam: Nojo, nojo... Tak sem s nim.

Sedne si a taky si zakrojí. Sourozenci se na sebe spiklenecky a přejícně šklebí. Pak si ještě olíznu prsty.

A co vyčistit zuby?

Filip: Ále...

Obě děti přejdou po špičkách kolem ložnice a kradou se po schodech do svých pokojíků.

5.LOŽNICE VE VILCE, INTERIÉR, NOC

Linda, Václav

Lindu vzbudí zavržení schodů, mateřskému uchu neunikne spiklenecké chichotání dětí, vztyčí se na loktech. Její neklid probudí Václava, ten se vyplaší:

Václav: Co je, co se děje?!

Linda: Dětičky byly na štrúdlu!

Chce vstát a provést kontrolu, ale Václav ji jemně strhne na polštář.

Václav: Nech je bejt. Taky bych si dal něco sladkýho.

Linda: Jenže mně se chce děsně spát...

Václav: Klidně spi. Já to provedu snově.

Linda se usměje, vtiskne se Václavovi zády do klína a zavrtí se jak slepice v důlku.
Rozkošnický:

Linda: Tak dobrou noc. A nech si něco pěkného zdát.

6. VILA, EXTERIÉR, NOC

Vilka jakoby dýchala, vypadá „šťastně“, chichotá se, vzdychá.

Dva roky a pár měsíců poté, začátek září

TITULKOVÁ SEKVENCE

7. AMATÉRSKÁ HVĚZDÁRNA, INTERIÉR, NOC

Václav, Fanda, Honza, Michal

Podroušení kamarádi vynášejí bezmocného Václava do jeho maličké amatérské hvězdárny (na zahradě u vilky) po úzkých schodech.

Václav tam pak sedí na židli, pozoruje dalekohledem hvězdy (záběr na vesmír, hvězdářova zaujatá tvář s nadšeným výrazem).

TITULKY

8. ZAHRADA KOLEM HVĚZDÁRNY, EXTERIÉR, NOC

Fanda, Michal, Honza, Václav

Chlapi popíjejí z lahve kořalku, opírají se zády o hvězdárnu nebo se povalují u ní, na zemi se válejí lahve od piva a další prázdná láhev od nějaké lihoviny.

Honza: Dej to sem, ne?!

Michal: Hele hele. Ty už si vychlastal dost!

Fanda: Sakra, nechte něco taky profesorovi, dyž to koupil, ne?

Honza: Depak! Nene. Von by pak neviděl na ty svoje hvězdičky. Měl by je rozvo... rozvo...

Fanda: Rozvoraný?

Oba kamarádi se začnou chechtat, první až vyje, druhý se z toho rozkašle, opakují to slovo – rozvoraný! Rozvoraný! Fanda se bezmocně usmívá.

Václav: Neřvěte, chlapi! Hele já vidim Labuť a v ní pěkně svítí Deneb a v Lyře... Jasně, to bude Vega.

Fanda špicluje v úctě uši.

Honza: spíš pro sebe a bez zášti, ale s kapkou závisti A nojo. Tak se z tý Vegy neposer.

Michal: Tak popojedem. Neflákat se, chlapi. Je třeba dodržovat pitnej režim.

Předá láhev dál.

TITULKY

Kontrast hvězdné oblohy, hvězdářova zaujetí a opileckých blábolů.
Z okna vilky v téže zahradě se ke hvězdárně dívá znechucená Linda.

TITULKY

9. ZAHRADA KOLEM HVĚZDÁRNY A PŘÍLEHLÁ ULICE, EXTERIER, NOC

Fanda, Honza, Michal, Linda, Jančová

Opilí chlapi na Václava zapomenou. Vrávorají, močí do rybízu. Pak se odeberou k zahradnímu posezení poblíž vilky, jsou hluční, jejich řeč je ale nezřetelná, blábolivá. Prudce se otevře okno a vykloní se z něj našťvaná Linda.

Linda: Vypadněte mi vodsud'! Co si to dovolujete, řvát nám v noci pod voknama. Vzbudíte mi děti. Vy... vožralové.

Honza: Nadávat jo? Pracujícmu čoveku?! Jo? Celej rok jsme vám makali na baráku a vy na nás takle?

Linda: Však jsme vám za to platili. A ne málo.

TITULKY

Honza: To sou celí voni, žencká! Furt peníze, prachy...

Linda: Tak vypadnete, nebo mám zavolat policii?

Honza: A nojo, paninko. My už deme. Tak chlapi, dem, ne? Neválej se tu po stole, vole.

Šťouchne do usínajícího Michala. **De se domů.**

Všichni odvrávorají ze zahrady, táhnou noční ulicí, povykují. Z okna se vykloní sousedka Jančová.

Jančová: Pánové, mějte přece soucit s lidma, který se potřebujou vyspat!

Zdvořilá prosba je zarazí, překvapí, trochu se ztiší, ale se pak napomínají:

Honza: Měj soucit, vole. Smích.

Michal: Hele a říkala - pánové! To sme my, vole! Žádný vožralové!

Hrozí k vilce, z jejíž zahrady byli vyhnáni.

Fanda to napomenutí ale vzal vážně a dělá na ně pssst, opět smích.

TITULKY

10. HVĚZDÁRNA, EXTERIÉR ZAHRADY KOLEM NÍ, VILKA, NOC

Bořek, Linda, Václav

Ke dveřím vilky míří Bořek. Zatuká na okno, Linda otevírá dveře a spiklenecky ho vtáhne dovnitř.

Z hvězdárny se ozve:

Václav: Hele, chlapi, a dneska je navíc vidět i Orel a v něm hvězda Altair. Tak to mám radost. Nádhera.

TITULKY

Žádná odezva. Nevnímá to, je zaujatý vesmírem.

Václav naslouchá tichu. Uvědomil si konečně, že je sám, že na něj opilí kamarádi asi zapomněli. Sám se odsud ale nedostane.

Václav: Halóóó... Lindooo..., Fi – li – peee..., Mirčooo... Krucifix! Dě - ti... Tady seeeem...

Nikdo ho neslyší. Okno ve vilce, kde mají ložnici, svítí. Václav hledá cosi po kapsách, zřejmě mobil. Ten se ozve po chvíli z kapsy u invalidního vozíku, který je přistavený u hvězdárny. Václav panikaří, nakonec si zacpe uši, aby ho neslyšel. Vyzvánění skončí, okno v ložnici zhasne.

TITULEK

#Náš dům, můj majlant

11. ZAHRADE S HVĚZDÁRNOU, EXTERIÉR, DEN

Václav, Filip, Linda, Miriam

Filip za sebou zavírá dveře vilky, je ráno, vyráží s taškou na zádech do školy. Slyší z hvězdárny tátův naříkavý hlas:

Václav: Filipe, to seš ty?

Filip dojde k hvězdárně, vystoupá po několika schůdcích, volá vzhůru:

Filip: Tati, co tady děláš? Dyž už hvězdy nesvítí.

Václav: Páni, mně je zima... Zapomněli mě tu, no. Vynesli mě v noci nahoru, a pak se vožrali, hovada, a... Musíš mi pomoci.

Filip: Ale jak? Já tě neunesu. A přišel bych pozdě do školy.

Václav: Co bys mě nosil, trubko. Podej mi z vozejku mobil. Je v kapse. Na pravý straně.

Filip najde mobil, zmizí na pár vteřin ve hvězdárně. Venku pak ještě zavolá:

Filip: Já to řeknu mámě, jo? Aby ti pomohla, jo?

Václav: Ale... Nic jí neříkej! Mazej do školy, ty kluku ušatej. A děkuju.

Filip: A za co, tati?

Zpoza záclony děj pozoruje Linda.

Filip vychází ze zahrady, ještě se nerozhodně zastaví, naslouchá, vrtí soucitně hlavou, zaklapne za sebou branku.

12. HVĚZDÁRNA, INTERIÉR, DEN A OKOLNÍ ZAHRADA, EXTERIÉR, DEN **Václav, Linda, Miriam**

Václav kupodivu nikam nevolá, naslouchá, čeká.

Za chvíli vychází z domu i Linda a Miriam, každá zvlášť. Jsou si podobné, zelené a modré pramínky vlasů atd., matka víc než dcera. Linda vrhne rychlý pohled k invalidnímu vozíku. Chvilku zaváhá... Ale rozhodne se nic nepodniknout.

Teprve po jejich odchodu Václav vytuká na mobilu číslo.

13. ZAHRADA S HVĚZDÁRNOU, EXTERIÉR, DEN **Václav, Fanda, Honza, Michal**

Z hvězdárny zní hekání, nadávky, výkřiky nevole.

Václav: Au! Co to děláš, blbče! Ježišmarjá, takhle ne, vem mě v podpaží, ne?! Chlapi, vy ste takoví blbouni nejapný! Jau-vajs!

Honza: Co zas? Hele, neseme tě jak svatební dort i když seš těžkej jak klavír.

Václav: Jenže jsem vzal vambeřící vo futro. Eště budu mrzák i na hlavu!

Michal nic neříká, má po včerejšku nejtěžší kocovinu, přidržuje apaticky invalidní vozík u dveří do hvězdárny. Fanda vylézá z budovy pozadu, drží Václava v podpaží, ale vozík za ním mu podrazí nohy, klesne do něj, Václav klesne s ním, má jeho hlavu náhle na klíně. Ten druhý na schodech nevidí, co se dole děje, drží Vaška pod koleny, a jak jde, sune ho i s vozíkem a vyplašeným Fandou. Křik, zmatek, komické drama. Konečně jsou všichni venku, bláznivou situaci nasvěcuje ranní slunce.

Václav je usazen do invalidního vozíku, mačká si naražené čelo, kamarádi kolem něj provinile postávají.

Fanda: Neboooj... My ti to všecko vynahradíme, profesore. Že jo, chlapi. Vašku, nechceš třeba vydlaždičkovat koupelnu?

Václav: Ty seš trouba, Fando, dyť si to dělал před čtvrt rokem! Vždyť víš, hernajs, že jsem dal do cajku z tý úrazový pojistky celej barák. Nebo už máš tak vychlastanej mozek, že si nic nepamatuješ? A neříkej mi furt profesore!

Fanda: No ale študáci tě tak na průmyslovce menovali, ne? Dyž si je učil fyziku.

Václav: Fando, a ty seš snad študák?! I když... Měl by ses možná do školy na pár let ještě vrátit.

Honza: Do základní.

Michl: Do pomocný.

Václav: Nechte ho, chlapi. Zas má dobrý srdce.

Odjíždí k vilce a přes rameno ještě houkne:

Ted' už nejsem profesor, ted' jsem paraplegik.

Honza: Zas něco vod vědy!

Fanda za Václavem starostlivě peláší k vilce, Honza a Michal odcházejí domů dospat.

14. LOŽNICE VE VILCE, INTERIÉR, DEN

Václav, Fanda

Fanda pomáhá Václavovi z vozejku do postele, pomáhá mu odstrojit se, aniž to Václav potřebuje, dokonce provinile se tvářícího pomocníka gesty odhání, brání se. Fanda ho pak s rozpaky příkrývá, Václav se musí křivě usmát, i když ho ta péče i malinko bere.

Václav: Nojo, nojo, eště pusu na čelíčko.

Fanda nad ním nerozhodně stojí. Myslí to vážně? Václav jeho rozpaky zaznamená a moulíkovství Fandy ho jako vždy trochu nahněvá, ale víc pobaví.

Václav (přátelsky): Ty seš taky kus blbce, Fando, vid'?' Hele udělej mi čaj. A v lednici je makovec. Hod' mi ho sem celej.

Fanda: A máte citron? Dam ti do něj citron, abys nedostal chřipajznu.

Václav: Nalej mi do něj rači rum. Potřebuju se zahrát. Je nahoře v lince. Vpravo.

Fanda jde najisto. Hrábne po láhvi a pořádně si zavdá a a dostane hned lepší náladu. Donese ji Václavovi, podává mu ji s přejícím spikleneckým gestem.

Fanda: Na, chlape! Dej si před snídání aperitiv.

Václav: Jdi s tim někam! To mám chlastat hned po ránu?! Hele, já nejsem žádný závislák, jako některý, víme který. Jen mi trochu kápni do toho čaje.

Fanda mu poslouží, a sedne si u jeho postele jako návštěva v nemocnici.

Václav: Měl by ses voženit, kamaráde. Víš proč já jsem, i přes ten blbej úraz klidnej a docela šťastnej? Poněvadž mám starostlivou ženu, hodný děti, vopravenej barák se zahrádkou, mám svýho koníčka – a není titěrnej. Je to celej vesmír. Fakt, nemůžu si stěžovat.

Fanda: Na tebe já nemam. To já vim.

Václav: Co to kecáš?! Jednou seš chlap a... A šikovnej řemeslník. A seš takovej dobrák, až by člověk... Přestane se náhle nad kamarádem trumpetou dojímat. Hele, jdi už. Potřebuju se vyspat.

Na nočním stolku stojí půllitrověj hrnek s nápisem *Tady jsem pánem já* (nebo s podobným prohlášením) a do půlky okousanej makovec, vedle se tyčí láhev rumu. Václav je sám. Najedl se, smetá dlaní na zem drobečky z makovce, dívá se znepokojeně na láhev s rumem:

Václav: Tak von ji nevodnes!

Svádí vnitřní boj, samozřejmě se nakonec napije. A ještě jednou. Zavrtá se spokojeně pod peřinu.

15. ULICE MALOMĚSTA, EXTERIÉR, NOC – VÁCLAVŮV SEN

Václav, autobusák, Linda, Filip, Miriam

Václavovi se ve snu promítá klíčová situace, která změnila jeho život. Vrávorá nocí při návratu z nějaké pitky uprostřed silnice, z postranní ulice se vyřítí autobus noční linky a narazí do něj. Vypadá to děsivě, ale na rozdíl od prožité skutečnosti se Václav po srážce klidně zvedne a pokračuje v chůzi, jen se opráší. Pak se dokonce pokouší vzlétnout. Rozběhne se, mává rukama a vznese se nějakých čtvrt metru nad zem a trochu poletuje, i když s jistou námahou. Doletí takhle až domů. Ve dveřích ho vítá usměvavá Linda. Líbí se jí, jak se umí vznášet.

Václav: Dyť já ty nohy ani nepotřebuju.

U stolu sedí nad učebnicí Miriam a skepticky hledí na poletujícího otce. Do místnosti vběhl Filip a radostně tátu pozoruje.

Filip: Tati, seš dobrej! Já věděl, že na něco přijdeš. I když je to proti zákonu. Teda fyzikálnímu.

To neměl fyzikovi říkat. Václav spadne, sedí bezmocně na podlaze.

Znovu snová scéna s autobusem. Ale Václav zůstává po srážce ležet na silnici. Řidič autobusu zastaví a vrhá se k němu.

Václav: Já necejtím nohy! Necejtím nohy!

16. LOŽNICE VE VILCE A PŘILEHLÁ KUCHYNĚ, INTERIÉR, DEN

Václav, Filip, Linda, Miriam

Václav se probouzí zpocený a vyděšený. Sáhne po láhvi, napije se. Klesne na polštář, zavře oči, znovu ho přepadne dřímota.

Ze školy se už vrátil Filip, nahlédne do pokoje, vidí, že táta nejspíš spí, tak po špičkách odejde, a na sestru Miriam, která si ve vedlejší kuchyni připravuje něco k snědku dělá pšššt. Ta se jen ušklíbne a pohodí rameny.

Václav spí až do odpoledne, kdy z práce přichází Linda. (Mohla by být kadeřnice, pokud je třeba zmiňovat její profesi.) Ta se nad něj postaví a s opovržením ho pozoruje, Václav její pohled vycítí, zamžourá na ni, vidí, že je zle:

Linda: Tak už sme se vyspinkali?! Takže já makam vod rána v práci a pán zatím celej den vyspává vopici! Kdes byl v noci?! Kde jsi zas chlastal? Já ti volala, ani si mi nebral mobil! Vo děti se nepostaráš... Fakt už tě mám dost!

Václav si přikryje hlavu polštářem, nechce to poslouchat, nebrání se, nic radši ani nevysvětluje. Za Lindou stojí Filip a dívá se nechápavě na ten tyátr. Proč se táta nebrání?

Linda: A co tu dělá ten rum?! Ten mám pro návštěvy na grog. A do polevy. Tys vypil skoro půlku! Je to sotva čtvrtina. No co můžu taky čekat, že jo. Když žiju s chlastounem.

17. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, DEN

Linda, Filip, Miriam, Václav

Linda přejde do prostorné kuchyně s jídelním stolem, kde cosi konzumuje Miriam a za svým notebookem sedí Filip.

Linda: To máte tatíčka!

Filip: Von za to nemůže. Voni ho chlapi v noci zapomněli na hvězdárně.

Miriam se zachechtá.

Miriam: Fakt jo? Ty vado.

Linda: A tomu mám věřit, jo?

Filip na ni znepokojeně pohlédne.

Dostavil se už oblečený a umytý Václav, sedí na vozejku, spánkem pookřál, chce na nepříjemné zážitky zapomenout, trochu násilně se usmívá.

Linda: k Václavovi celkem mírným tónem: **Poslyš, ta zahrada není nafukovací, a přitom je na ní objekt, kterej nikdo nevyužívá... Dala bych to zbourat.**

Václav: **Jakej objekt... Snad nemyslíš mou observatoř!**

Linda: **Observatoř! Nebud' směšnej. Ty už tam stejně nevylezeš... Moh by na tom místě stát skleník, z toho by byl aspoň užitek. Zbouráme to.**

Václav: **Já s tím ale nesouhlasim!**

Linda: **Hele a čí je barák?!**

Václav: **No dobře, babička ho napsala na tebe, ale já do něj nedávno vrazil skoro milion, tak je snad taky muj, ne?**

Linda: **No a co bys nevrazil, dyť v něm taky bydlíš, že jo? Seš chlap, tak se máš starat vo rodinu, nebo snad ne? A ten milion sis, chlapče, nevydělal! Ten si dostal vlastně za to, že ses nechal zmrzačit.**

Václav je zasažen, znejistěn, nervózně popojíždí po kuchyni.

Václav: **Vo rodinu se starám. A nic se bourat nebude! Už o tom nechci slyšet!**

Linda se jen sebevědomě ušklíbne, bude stejně po jejím.

Václav: **Filipe, tak co, pudeme dneska už konečně na ty brouky?**

Filip: **Jasněěě!**

Linda: **Tak na brouky, jo?! Hele, jestli mi toho kluka zas budeš tahat po hospodách!**

Filip s Václavem se na sebe zašklíbí. Že máma hudruje, to už patří k věci.

18. LESNÍ ŠIRŠÍ CESTA, EXTERIÉR, DEN, babí léto

Václav, Filip

Václav jede pomalu na vozejku po lesní cestě, na klíně mu leží atlas bouků. Pozoruje s úsměvem Filipa, který při cestě v lese převrací kameny, povalené kmeny a pátrá i pod odchlípenou kůrou stromu.

Filip: A mám tě! Jde k tátovi.

Václav: Tak ukaž. Ale vopatrně, ať nám neuteče. Filip dává tátovi nahlédnout do pootevřené dlaně. Brouk vyběhne, utíká po ruce, je znovu lapen. **To je kovařík, ne?**

Filip: To jo. Ale nejsem si jistej, jestli je to Ampedus pomorum nebo Ampedus sanguineus, to znamená krvavý. Podívej se do atlasu... Ale rychle, děsně mě lehtá.

Václav najde v atlase ty dva kovaříky, jsou hned vedle sebe.

Václav: Tak si myslim, že to bude ten krvavej. Má výraznější barvu.

Filip: Jo. To bude von. Beru ho! Podrž mi smrtičku.

Presypou brouka do smrtičky na vatičku s octanem etylnatým, ten začne mlít pacičkama.

Filip jde chvílku vedle vozejku.

Filip: A včera v noci... dobrý? Teda myslim podmínky k pozorování.

Václav: Chlapče, přímo luxusní. Viděl sem docela jasně Deneb v souhvězdí Labutě a Vega v Lyře. Samozřejmě i Polárku v Malé medvědici. Čistá vobloha! A vod tý doby, co někdo rozmlátil tu pouliční lampu u zahrady, tak je mnohem nižší světelněj smog...

Filip projevuje neklid, hledí provinile.

Filip: Tati, tu lampu sem rozmlátil já. Kamenem. Jaks pořád naříkal nad tim pitomym světlem, tak já už to nemoh vydržet a...

Václav: Šmarjájózef, Filípku, cos to proved! Mohli tě chytit a... Dyt' je to snad dokonce kriminální čin!

Ale má z té badatelské solidarity radost a Filip to vidí.

Filip: Svezeš mě?

Václav: Jasně.

Filip si Václavovi sedne na klín a ten drandí po lesní cestě. Tulí se k tátovi.

19. ZAHŘÁDKA U RESTAURACE, EXTERIÉR, DEN

Václav, Filip

Václav a Filip sedí v zahrádce u restaurace, Václav na svém invalidním vozítku, má před sebou pivo, Filip džus.

Václav: Hele, a že ti nevadí, že si dávám to pivo.

Filip: Ne-e. Ale mámě by to vadilo.

Václav: Vona je starostlivá, víš? Nechce, aby se mi něco zlého stalo, dyž sem vlastně účastník silničního provozu. Myslí to se mnou dobře.

Filip: Hmmm... A víš, že asi věděla, že tě chlapi zapomněli v noci ve hvězdárně?!

Václav klopí oči, je vyplašenej, nesvůj. Tuhle informaci neumí, nechce zpracovat. Zhluboka se napije. Pak vytáhne z kapsy na boku vozíku atlas brouků a zalistuje v něm:

Václav: Hele, ty entomologu, tak se nakonec příkláním k tomu, že ten Carabus granulatus, vytáhni ho, mrkneme se na něj, bude spíš Carabus intrikatus.

Filip brouka z ruksáčku nevyloví, ale dívá se na tátu soucitnými vědoucíma očima.

Václav z rozpaků popadne sklenici a pije a pije...

Podá prázdněj půllitr Filipovi a gestem a psíma očima ho poprosí, aby mu skočil do výčepu ještě pro jedno.

Filip: Řikals – jen jedno.

Ale přece jen jde pro další.

20. ZAHRÁDKA U VILKY, EXTERIÉR, DEN

Václav, Linda

Linda věší na zahradě prádlo, Václav se vrací z nákupu, zajede k Lindě, chce jí předat tašku.

Linda: Sakra vidíš, že mám plný ruce! Nech to na lince v kuchyni. Jo a hele, Vašku, jedu zejtra za tetou Mařkou do Jihlavy. Přespim u ní. Dneska navařim, zejtra si to jen vohřejete. Postaráš se o Filipa.

Václav: A co tak najednou? Vždycky jsi říkala, jaká je to káča a vochechule...

Linda: No ale je to rodina. Je třeba pěstovat rodinný vazby aby... Že jo. A hlavně si chci dát voraz. Dyt' co já z toho života mám? Do práce, z práce, pak se točim kolem vás tří, abyste měli teplý jídlo a čistý hadry... Někdy mám už toho kolotoče po krk!

Václav: No tak jed', jed' si. Vodpočiň si vod nás. Ty Lindo, já si ale myslel, že jsi spokojená. Máme přece pěkněj dům, zdravý děti, nenuzujem, díky tý pojistce mi chodí slušný prachy... Hele. víš co? Pudem dneska večer do letního kina, ju? I s děčkama. Koupíme si zmrzlinu, nad námi budou hvězdičky, přikrejeme se dekou, noci jsou už chladný...

Linda: Dyt' ani nevíš, co dávají.

Václav: No nevim, no. Jde vo tu atmosféru, ne? Sedneme si, ani se radši nepodíváme na program, a budeme čekat na překvapení.

Linda: Budu tam jak debil čekat, co mi pustí, jestli to nááááhodou nebude film, kerej je mi protivnej! Fakt už to máš v tý hlavě... Hele, to mě nevytrhne z toho stereotypu – ňáký kino. Já hlavně chci na chvíli vypadnout.

Václav: Tak jo. Tak jo. Chápu tě. Úplně tě chápu. Jed' si. A dáš mi za to pusu?

Linda: A to jako za co.

Václav: No že tě jako pustim.

Linda: Ty mě tak máš co pouštět! Máme emancipaci. Pusu mu nedá. Hlavně nechlastej. Budeš mít na starosti Filipa.

Václav: A Miriam.

Linda: Tu ne. Tu si беру s sebou.

21. VÝPADOVKA Z MĚSTA, EXTERIÉR, DEN (stále teplé září)

Linda, Miriam, Bořek

Miriam: kňouravě Mami, co tu děláme! To jako chceš jet stopem, jo? Do Jihlavy! Já se picnu.

Linda: Poslouchej, Mirčo, je to trochu jinak. Nejedeme do Jihlavy. Ale uděláme si parádní vejlet na Bořkovu chalupu. Von je fajn. Až ho víc poznáš...

Miriam: No já teda nevím. A co táta?

Linda: Přece sama vidíš, co mi dělá, jakej je. Chlastá, tahá mi domů další alkoholiky, s ničím mi nepomůže, a to nemusí na rozdíl vode mě chodit do práce, válí se doma. A to ani nemluvim vo... Mávne rukou v gestu – je to beznadějný. Miriam se radši dívá stranou. To už se nedá vydržet. Až budeš větší, tak mě pochopíš.

Miriam: otráveně Já to chápu už teď.

Linda: No když myslíš... Už jede.

Zastaví u nich auto a vyskočí z něj křepce Bořek, matce i dceři podává růži, Miriam velkou čokoládu a Lindě bonboniéru.

Bořek: Tak si nasedněte, dámy. A promiňte mi to malé zdržení.

Linda: Vy se od vidění znáte, ne, tak vás nebudu představovat. Miriam si sedne dozadu.

Bořek: Mirčo, máš tam hozený nějaký časopisy. A colu.

Rozjede se.

Miriam se cpe čokoládou, prohlíží si se zaujetím Bravíčka pro dívky, cucá colu, lebedí si. Linda pokládá na chvílku hlavu na Bořkovo rameno, pohladí ho po paži.

Linda: Já se tak těšila! Bořek prohodí přes rameno k Miriam:

Bořek: Tak co, Mirčo, sedí se ti dobře? Nic nepotřebuješ?

Miriam: Dobrý, je to v poho. A nemáte žvejku?

Bořek: Nemáš. Ne-máš.

Miriam: Ne-máš žvej-ku? Bořek zaloví v tašce a hodí jí celý balíček. To je život! Všeho je hojnost.

22. ZAHŘÁDKA U RESTAURACE, EXTERIÉR, DEN **Václav, Fanda, Filip**

Václav sedí u piva na známé zahrádce u restaurace, vedle něj vykuřuje a popíjí Fanda.

Fanda: Uf, to je teplo. Jak v létě.

Václav: Hmmm... To jo. Člověče, rozhod jsem se, že příští jaro koupím dětem zahradní bazén. Takovej ten nadzemní, plastovej.

Fanda: Seš dobrej.

Václav: Co je na tom, to umí každej trouba, něco koupit, když na to má.

Fanda: No ale každej se tak vo rodinu nestará, jako ty. Barák si nechal předělat, novou střechu, krb, etážový topení, koupelnu, všechno je nový. Nic ti z tý pojistky nezbylo, co?

Václav: Ale jo, zbylo. No ale založil jsem Lindě stavební spoření a ty prachy jsem tam rovnou vložil.

Fanda: Ta si musí libovat. Že tě má.

Václav: No já nevím, směje se sebejistě. To víš, že brblá a věčně se jí něco nezdá a dává mi kapky. Ale to už tak ženské mají. Četl jsem nedávno, že musí dávat najevo

nespokojenost, to aby ten její přines domů větší kus mamuta, a ona aby s dětma nehladověla. Ta jejich nespokojenost je evolučně výhodná. Víš?

Fanda: Mamuta jo? Václav se rozesměje. Přátelsky trumpetu plácne po zádech.

Václav: To neřeš. Neřeš mamuta.

Ale když vidí, jak prostomyslně Fanda vrtí tumpachovitě hlavou, dodává:

No on se tenhle způsob chování u lidských samiček vyvíjel zřejmě už v pravěku. To ještě chlapi lovili mamuty, víš? končí znuděně, nedovtipnost kamaráda je občas otravná.

Přichází Filip.

Filip: Tati...! Já na tebe čekám. A ty seš tady.

Václav se podívá na hodinky.

Václav: Nojo! Filipku, voduš mi to. To víš, využívám svobody. Mám ty naše holky rád, ale když nejsou doma, tak si tak jako vorazim... Představ si, že tu prodávají i zmrzlinovej pohár. Dojdi jim říct, ať ti ho udělají. Já zatím dopiju to pivko a pudem.

Fanda k Filipovi: Jdu s tebou, dám si ještě jedno. Když se vzdálí od stolu. **Ty máš tak hodnýho a starostlivýho tátu!**

Filip: smutně Já vim.

23. SEZENÍ PŘED BOŘKOVOU CHALUPOU U LESA

Linda, Bořek

Linda s Bořkem sedí před malou ale úhlednou chalupou s velkou zahradou na plastových židličkách, před sebou na stolku hrnky s kávou a v krabičce na stole Lindin štrůdl.

Linda: Tady je tak krásně!

Bořek: To jo. Ale víš že už mě to nebaví, jezdit sem pořád sám? Posekám louku, udělám co je třeba a...

Linda: Nemusels ses přece rozvádět! A víš určitě, že byla neplodná vona?

Bořek: Ale to víš že jo. Byli jsme oba na vyšetření. Já bych to i překous, možná. I když jsem děti vždycky chtěl. Ale vona to zkoušela i s jinejma, jestli by se náhodou početí nezadařilo – vlastně s kýmkoliv. Je lepší, že to teď zkouší jako rozvedená než jako moje žena. To už se nedalo... A taky proč vychovávat kukačku, když můžu mít vlastního potomka?

Linda: Tak to chápu. I když já mám problém spíš opačnej než měla vona. Otěhotním natošup.

Bořek: Škoda, že jsi vdaná, Lindo. Já bych si tě klidně vzal. Taky natošup.

Linda: I s dvěma dětma?!

Bořek: Děti jsou bezva. A ty tvoje zvlášť.

24. LOŽNICE VE VILCE, INTERIÉR, NOC HLUBOKO PO PŮLNOCI

Václav, Filip, Linda, Miriam

Václav s Filipem se povalují oblečení na rozestlané posteli, zapomněli na svět. Pouštějí si dokumenty o vesmíru, pak o broucích, zřejmě jeden za druhým. Zobou chipsy ze sáčku, který mají mezi sebou, Václav pije víno z krabicáku, ale není opilej, Filip čaj z hrnku.

Filip: Tati, já si někdy myslím, že bych neměl ty brouky usmrcovat. Mě jich je pak líto. A s tím preparováním je děsná piplačka... Možná bych je moh jen vědecky pozorovat. Nebo ještě radši nafotit!

Václav: To se mi líbí. Jak uvažuješ. Víš co, zamyslíme se nad koupí pořádného foťáku, kterej umí dobře makro.

Filip: Tati... Přimazlí se. Ale sleduje přitom napjatě film Mikrokosmos. Vytrhne se na chvílku s fascinace. Nevíš, kolik je hodin? Václav najde hodinky.

Václav: Člověče, už jsou dvě. Necháme toho, musíš zejtra do školy. Máma by nám dala!

Filip: Tak jo, ale dokoukám ještě ten Mikrokosmos.

Václav: No tak budiž. Ženské přijedou zřejmě až ráno...

Filip: Tak mámě zavolej. Ať víme...

Václav: Zapomněla tu mobil. A Mirča s ním něco zas má, nemůžu se jí dovolat. Furt s tou technikou ty baby šeredí... Doufám, že se jim nic nestalo! Ani vlastně nevím, jak tam jeli, zapomněl jsem se zeptat. A navíc nevím, jak se ta teta jmenuje, vono taky když je někdo vochechule, tak ani nemáš zájem dozvědět se vo něm něco víc. S ženskejma jsou furt starosti... vid'?

Filip: To teda jo.

Závěrečná scéna filmu, famozní zrození komára, Filip se k tátovi tulí, jsou oba fascinovaní. Náhle zarachotí v zámku klíč. Filip a Václav se na sebe vyplašeně podívají. Tichý hovor matky a dcery v předsíni, dveře se otevřou...

Linda: Vy eště nespíte?! Ten kluk jde zejtra ráno do školy! Ten se nemůže válet v posteli až do vodpoledne jako někdo. Filipe, ať už seš převlečenej a chrníš! Spatří krabicové víno. Takže ty se máš starat vo dítě, a přitom chlastáš! Hele víš co? My dva spolu končíme! Požádám vo rozvod. Hned zejtra vyplním žádost.

Komár se během té rodinné smršti zrodil za tónů emočně silné hudby, film skončil. Děti radši odběhly.

Václav: Lindo, nezlob se. Udělali jsme si trochu bene, no. Nemluv hned o rozvodu, propánakrále! Jakejpak rozvod. To je úplná blbost. Ježíšmarjá! Víš jak tě mam rád. A děti!

Linda přejde do vedlejší kuchyně, nalije si trochu vína a sedne si za jídelně stůl, vypadá to vážně. Václav se překulí na vozejk a přijede za ní. Linda na něj hledí cizíma chladnýma očima.

Václav: Lindo, Lindičko, vodpusť mi to. Hele rozhod sem se, že budu doučovat fyziku. Můžou ty studenti chodit na hodiny k nám, že jo? A chci koupit na zahradu bazén a...

Linda: Pozdě. Na všechno je už pozdě. Někoho mám. A miluju ho. Musíme se rozvést.

Václav praští do stolu a zařve:

Václav: Ne! Nikdy! To mi nemůžeš udělat!

Linda: Ale jo. Můžu. A nebyla jsem u tety v Jihlavě. Byla jsem s ním na chalupě. A domluvili jsme se, že se hned po rozvodu vezmeme. Miriam se Bořek, myslím, zamlouvá...

Václav: Bořek? Ten hajzl! Ten kurva kamarád! Ale miláčku, to přece není možný, že bys byla tak proradná svině! Jak dlouho už to spolu... Panebože! Já rozvod nedovolím. Nic ti nepodepíšu. Budu se bránit.

Linda: Hele... Párkrát sem si tě vyfotila, když jsi tu chrněl vedle flašky. A mám různý svědky, už mi na svědčení u soudu i kejvli. S alkoholikem mě rozvedou hladce. Vždyť můžeš bejt nebezpečnej... nakonec. No řekla jsem ti svý... Jdu spát, teď to řešit nebudeme.

Dojde ke dveřím, a ještě hodí přes rameno:

Pomalu si promejšlej, kam se vodstěhuješ.

Za dveřmi hovor vyslechl Filip. Teď leží v posteli a přidušuje pláč.

V ložnici leží Václav, je v manželské posteli sám, slzy se mu koulejí přes spánky.

Nad vilkou se třepotají lhostejné hvězdy.

Po rozvodu. Léto

25. ULICE PŘED DOMEM, KDE BYDLÍ VÁCLAV, ULICE PŘED VILKOU,

EXTERIÉR, DEN

Václav, Filip

Václav přijíždí na vozečku k domu, kde má pronajatý v přízemí bezbariérový byt. Už zdálky vidí před vchodem na zemi pohozený velký předmět. Má tušení, rozjede se rychleji. Je to jeho dalekohled. Zírá na něj.

Rozjede se zuřivě přes město a zastaví před vilkou, z níž byl vytěsněn. Přes plot jsou vidět rozvaliny hvězdárny. Dlouze zvoní, za oknem mu pokyne nesměle Filip. Na tátovu zuřivou gestikulaci otevírá okno.

Václav: Filipe, kde je máma?

Filip: Šla do města.

Václav: Filípku, oni mi zbořili hvězdárnu a dalekohled mi jako nějaký odpad pohodili ke dveřím!

Filip: Já vim, tati.

Václav: Filípku, pojd' ke mně, já tě svezu, dáme řeč.

Filip: Když já nesmím s tebou nic... Já se bojím, tati.

Bezmocný a skleslý Václav pomalu odjíždí... Náhle potká vracející se Lindu. Ta ho chce bez povšimnutí minout, ani ho nepozdraví.

Václav: Sakra zastav, musím s tebou mluvit!

Linda se rozhlíží se po případných svědčích, je to dobré, na předzahrádce protějščí vilky něco kutí sousedka Jančová, dokonce se zdá, že špicluje uši.

Václav: Poslyš, potřebuju prachy z toho stavebního spoření, co jsem ti zaplatil. Mám možnost koupit si ten byt, co v něm bydlím. Už mi to finančně drhne – nájem, alimony... Placení soudním znalcům. Nemám už pomalu na žrádlo!

Linda: Jenže já mám ty peníze pro děti, víš? Jako rezervu. A smlouva je na moje méno, takže vlastně nemáš žádný právo...

Václav: Nechal jsem ti barák, do kterýho jsem nasypal všechny své peníze. To stavební spoření jsem ti založil a platil taky já... To se vůbec nestydíš?

Linda: Co bych se styděla, je to pro dobro dětí.

Václav: No dobře, tak to bude řešit soud. A ten hvězdářskej dalekohled, co jste mi hodili na chodník a rozmlátili, tak ten taky. Lindo, proč mi tohle všechno děláš? Za co mě tak nenávidíš? Za to, cos mi provedla?

Linda k němu přistoupí blíž, tohle by sousedka slyšet neměla

**Linda: Protože mě sereš. Protože tě mam plný zuby. Nech mojí rodinu na pokoji! Zmiz z
mého života!**

Ale paní Jančová dobře vidí Lindiny vyceněné zuby a zuřivý pohled.

26. ULICE, EXTERIÉR, DEN

Václav, Miriam, Fanda, Filip

Václav jede po ulici, na klíně má dvě půlkilové čokolády a dva balíčky – dárky. Zpoza rohu vyjde s taškou na zádech Miriam, je jasné, že tu Václav číhá na děti. Miriam se zastaví a s hrůzou a odporem hledí na přibližujícího se tátu, pak se otočí a utíká pryč.

Václav: Miriam, co blbneš! Neutíkej přede mnou.

Dcerka zmizela v postranní ulici. Václav spatří na konci ulice známou postavu, chce nejdřív zajet za roh, aby se nesetkali, ale rozmyslí si to. Přichází k němu Fanda, na tváři přitroublý soucitný výraz.

Fanda: Kam máš namířeno, profesore?

Václav: Čekám tu na děti. Ted' někdy jim končí škola.

Fanda: Miriam sem viděl. Ta už šla. Tys jí nepotkal? Dyt' jinudy jít snad ani nemůže.

Václav: Hmmm...

Fanda: A kde ted' jako bydlíš? Václav máchne rukou dozadu.

Václav: Ted' jako bydlím v bytovce u pivovaru. Mám tam pronajatej malej bezbariérovej byt.

Fanda: U pivovaru? Tak to je šikovná poloha. Maj tam hned u vrátnice prodejnu lahváčů a taky nálevnu.

Václav: Jasně. To je ted' děsně důležitý. Fando, něco ti musim říct. Ty seš fakt blbej. Čau.

Poodjede od něj a uražený Fanda odchází. Po chodníku se blíží Filip. Václav vyčkává, strne, je v napětí. Filip se nerozhodně zastaví, ti dva se na sebe dívají s tísnivým pocitem, pak ale Filip přece jen dojde k tátovi a přichcípne ho pozdraví.

Filip: Ahoj, tati.

Václav marně skrývá dojetí.

Václav: Filipku, něco sem ti přines, na. Podává mu obě čokolády a balíček.

Filip: Když já si od tebe nesmím nic brát.

Václav: Kdo to říkal?

Filip: Máma. A nemám s tebou mluvit.

Václav: Filipku, na to nemají právo. Seš svobodnej člověk. Já taky. Co nám budou co nakazovat?! Že spolu nesmíme mluvit?! Absurdní!

Filip: Tati, ty tam mezi nima nemusíš bejt. Pořád do mě hučí. A když tě bráním, tak se mi posmívají. A říkají o tobě hnusný věci.

Václav: Víš co, Filipe? Pojd' ted' ke mně domů, vymyslíme plán. Hele vyzrajeme na ně. Musim ti taky vysvětlit, jak jsem to upek s právníkem ohledně baráku. Až ti bude osmnáct, víš, tak by měl bejt tvůj. Tedy za jistých okolností. Budeš v něm mít hotovej majlant, takových pět melounů. A pak můžeš jako majitel z domova vystrnadit, koho budeš chtít.

Filip: Fakt jo?! No tak Bořek by mi šel z domu jako první! Protože se neměl montovat do naší rodiny, že jo?! S mámou... to bych si ještě rozmyslel. Hlavně by ses tam pak musel vrátit ty! To by bylo! Ale ted' k tobě jít nemůžu. Máma by se to dozvěděla a vyváděla by. Zas by měla ty svý hnusný řeči.

Václav: Takhle o matce nemluv. Jednou je to máma a... A kdy půjdeme na brouky?

Filip: Až nám na soudu upraví styk. Máma zas žádala o jeho omezení...

Václav: Proboha proč?

Filip: Furt to samý. Tvrdí všude, že si alkoholik. A tudíž nebezpečnej. A dokonce žes jí prej mlátil!

Václav: Dyt' to není pravda! Nikdy jsem na ni nevztáh ruku! Ta sv...

Filip: Chtěla na mně, abych to dosvědčil. Ale já to vodmítnul.

Václav: A Miriam? Filip jen skloní hlavu. Kouše si nehty. Václav vezme jeho ruku do dlaní a nehty si prohlíží, jsou okousané až k masu.

Filip: Tati, mně se stala hrozná věc. ... Já jsem se v noci počůral.

Václav: Ale jdi, to není nic hroznýho. To se může stát i dospělýmu.

Filip: Ale už třikrát. Máma se mi nejdřív smála, že prej sem pochcánek, ted' mě zas straší blázincem a psychiatrama... A svádí to na tebe, že máš na mě špatnej vliv. Tati, já už musim. Ahoj.

Dá Václavovi rychle pusku na tvář a skoro od něj utíká. Moc mluvil. A mohli ho vidět a donesou to mámě.

27. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, DEN

Linda, Bořek, Miriam, Filip

Linda a Bořek sedí u jídelního stolu, na stole mají lahev vína, před sebou naplněné skleničky, jedna je plná, v druhé je jen trochu na dně.

Bořek: Já mám takovou radost, Lindo! Natáhně k Lindě přes stůl ruku, hladí a tiskne ji.

Linda: Zvládneme to? Myslím finančně.

Bořek: S přehledem. Hele, tak nájem platit nemusíme, a když sečteme alimenty, mateřskou, dávky na děti a muj plat... Kolik bude asi tak dělat mateřská, nevíš?

Vytáhne ze šuplíku papír a propisku a začne to sepisovat.

Linda: Nech toho... ted'. Ted' chci bejt jenom šťastná.

Vstane, přejde k Bořkovi a tulí se k němu.

Přichází Filip, smutný ze setkání s tátou. Zaregistruje na stole láhev vína. Takže oni chlastat můžou!

Linda: Filipe, dojdi pro Mirču, musíme vám něco povědět.

Filip beze slova odkráčí a přivede žvýkající sestru. Stojí u šťastné dvojice celkem bez zájmu.

Linda: Budete mít bratříčka.

Bořek: Nebo možná sestřičku.

Linda: Čekáme mimčo!

Sourozenci nijak nereagují, jen se na sebe bezradně podívají.

Linda: No co tak koukáte? Nemáte radost?

Filip: Blahopřeju. Už můžu jít? Děti odejdou.

Linda: Neboj, voni si zvyknou, budou to malé mít rádi, uvidíš. To víš, asi budou nejdřív trochu žárlit...

Bořek: Prej - blahopřeju. Zdvořilej chlapec. No nevim. Uvidíme. Stejně se už nedá nic dělat.

Filip a Miriam při odchodu do svých pokojů – tichým hlasem.

Miriam: Hele, že ty ses potkal s tátou! A mluvil si s nim! Přiznej se.

Filip: Nene, nepotkal. Nemluvil. A ty?

Miriam: Já?! Pche.

28. FILIPŮV POKOJÍK, INTERIÉR NOC

Filip

Filip v pyjamu a ve svém pokojíku, dívá se na zarámovaného brouka na zdi, kterého chytil před rokem na procházce v lese s tátou. Zaleze do postele, dívá se ke stropu, jako by tam viděl utíkající nohy, mihají se v trávě, zní nezřetelné výkřiky radosti, dovádění. Usíná...

29. MĚSTSKÝ LES NAD SVAHEM A CESTA K NĚMU, EXTERIER, DEN, FILIPŮV SEN

Filip, Václav

Filip utíká po louce s Václavem, který je zdravý a hezčí – lze opakovat sekvenci z úvodu filmu, snově rozvostřenou nebo pozměněnou. Náhle doběhnou k zahradě u jejich vilky. Táta chce vejít za Filipem na zahradu a domů. Na zahradě je vidět rozvalená hvězdárna.

Filip: Tati, sem ale přece nesmíš.

Václav: Ty mě snad nepustíš k nám domů? Je to přece teď tvůj dům. Dal jsem ti ho! A kdo má svůj dům, je pánem nad těma, co v něm bydlí.

Filip: Vážně? Vážně je muj?

Václav se na něj vítězně a povzbudivě usmívá.

...pokračování snu

30. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, DEN – FILIPŮV SEN

Filip, Václav, Linda

Vejdou hrdě do kuchyně. Linda s atributy čarodějnice něco podezřelého míchá na plotně.

Obrátí se, podivně nehezká a s těhotenským břichem, na svěžího veselého Václava.

Linda: Překročil jsi můl zákaz, a budeš potrestán!

Namíří k němu měchačku jako čarodějnickou hůlku a Václav se náhle ocitne zestárlý a smutný na vozejčku, dveře do předsíně se před ním otevřeou, za nimi je vesmír plný hvězd a on do něj vjíždí, rozplyne se.

Filip: Mami, cos to udělala! Jsi zlá, jsi zlá! Tati, vrať se. Tenhle dům je přece můj! Můžeš tu bejt! Tati, prosím tě, vrať se.

Filip se probouzí, třeští oči do tmy a opakuje: **Tatínku, vrať se.** Dům kolem něj se chvěje, vychází z něj dutý smích a hlasem Lindy je slyšet ironické, posměvačné:

Linda: Vrať se, vrať se. Filip je vyděšený.

31. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, NOC

Filip, Linda, Bořek

Linda už s bříškem žehlí a kouká přitom na televizi, Bořek má na stole rozložené staré noviny a na nich postavenou lahev piva, napije se, cosi na novinách spravuje...

Bořek: Tak co, už se konečně vzali?

Linda: Ty seeeš... Neudělal bys mi kafe?

Bořek ochotně vstane a jde natočit vodu do varné konvice.

Linda se s potěšením dívá, jak vstává, kráčí, hledí na jeho nohy, líbí se jí, že má zdravého chlapa, který jí poslouží...

Náhle se ve dveřích objeví Filip, je vyděšený, nepřítelný.

Filip: Chci abyste ihned opustili můj dům. Okamžitě! Já sem... Jsem svobodnej člověk!

Linda po něm sjede očina.

Linda: Panebože, von se už zase pochcal – svobodnej člověk. Hele, Filipe, vzpamatuj se! Máš už zase počůraný pyjamo. K Bořkovi: Tak holt všeho nechat a jít zas převlíkat postel. Ale já už mu budu dávat na noc pleny.

Filip: Jsi zlá! Já chci bejt u táty! Pomalu se probírá z postsnového transu.

Linda: Ty hádš jedno! Ty si tak můžeš poroučet! Ten tvuj tatíček tě u sebe mít nemůže. Jednak je bohužel mrzák a jednak chlastá.

Bořek pozoruje scénu s nevolí. Zmatený Filip se obrátí a odchází.

Bořek: Tohle nemá cenu. Už si s nim byla u psychologa?

Linda: Aby tam vykládal nějaký výmysly vo naší rodině?

Bořek: Na to kašli, hlavně ať je kluk v pořádku, než se nám narodí to malé. Hele žili bysme ve strachu, že tomu miminu něco udělá.

Linda: Hmm... Asi máš recht. Já ho teda vobjednám.

Bořek: Jdi mu převlíct postel, ať nespí v mokrym. A neměla bys na něj bejt tak vostrá.

Linda: Copak nevidíš, že s *nim* drží?

Bořek: rezignovaně Co naděláš, je to přece jenom jeho táta.

Linda: Co to meleš?! Ted' seš jeho táta ty!

Bořek: Lindo, to se asi nedá naporoučet. No představ si, že by někdo, třeba tvuj bejvalej, přived domů cizí babu, a řek by dětem: tohle bude od ted' vaše maminka.

Linda: No to je ale blbost! To by se stát nemohlo!

Bořek: Jo děvče, život s náma někdy točí...

Ostrý podezíravý pohled Lindy, při odchodu z kuchyně.

32. ZAHŘÁDKA U RESTAURACE, EXTERIÉR, DEN

Václav, Fanda, Honza, Michal

Michal: Hele, nemysli si, lidi vo ní mluví nepěkně. Říkaj – vodkopla mrzáka, tátu svejch dětí... Jen některý ženský s ní drží, protože jim vykládá, jak si byl věčně v lihu a líčí jim, jaks ji mlátil...

Václav: Šmarjá Josef já tyhle kraviny už nemůžu poslouchat. Neutěšuj mě, takhle blbě! Nemlátel, vole! Hubičky jsem na ní loudil... Ale víte chlapi, co je nejhorší?! Jak si všechno připravovala. Nechala mě utopit všechny peníze v baráku, tajně s tím hajzlíkem randila, mně dávala k hlavě flašku tvrdýho, když jsem spal a fotila mě s ní, furt mi vnucovala, že jsem alkoholik, sháněla prej svědky, stačilo, když mě nějaká její kámoška zmerčila, že troubím někde do lahváče... No jako když pavouk vomotává mouchu. Zatímco já bájl o rodině, vyznával jí lásku, žil jsem pro děti... Ježíši, já byl vůl! A když to měla všechno připravený, a domluvila se s tím hajzlíkem na svatbě – prásk!

Honza: Ale že chlap dokáže druhému chlapovi ukrást ženu, jeho děti, barák... To je mi divný! Dyt' máme držet spolu, ne?

Václav: Nebud' naivní! Víš jaká je to úspora vlastní energie a nákladů přijít přes samičku k hotovému?

Fanda: Já mam nápad! Pod'te jim třeba rozbít vokna.

Michal: Fando, kdybys radši držel hubu.

Vracejí se přes město. Václav vykřikuje:

Václav: Dva měsíce jsem děti neviděl! Tvrdí, že jsou na prázdninách nebo mi je zapírá... Já už to nesnesu! Jsem taky jen člověk. Něco jí udělám. Nebo sobě. Mně už je všechno jedno.

Kamarádi se od něj jeden po druhém odlučují...

Honza: Kašli na to, Vašku. Neudělej ňákou blbost!

Vzdalující se Michal s Honzou:

Michal: Nojo, je to holt chudák.

Honza: A já si myslím, že si to zavinil sám. Byl tím rodinným štěstím takovej až jako nechutně vopojenej. Každěj viděl, co má doma za tvrdou babu, jenom von ne. Jak je

chlap vomámenej štěstím, musí zákonitě dostat po hubě.

33. MĚSTSKÝ LES NAD SVAHEM A CESTA K NĚMU, EXTERIÉR, DEN
Bořek, Linda, Miriam, Filip

Miriam, Linda a Bořek míří na vyhlídku u lesa (stejně místo jako u obrazu č. 1.) Linda má zakulacené těhotenské břicho, Bořek ji vede starostlivě kolem pasu. Filip se táhne za nimi. Sednou si na trávu u lesa, jen Filip nad nimi stojí. Utrhne stéblo, žvýká ho. K dovršení všeho Miriam vstane a začne trhat stejné kytky, jako tenkrát. To Filipa rozruší.

Filip: Netrhej ty kytky!

Miriam: Co blbneš, brácha?!

Filip: Jsou chráněný!

Miriam: Nejsou. Kecáš!

Filip: Ale jsou. Jenže to ty nevíš, protože se o přírodu nezajímáš.

Miriam: Hlavně že ty se zajímáš, ty broukologu!

Filip: Lepší broukolog než fintidlo!

Linda: Děti nehádejte se. Vždyť je tady tak krásně... Filipe, pojd' si k nám sednout.
Vztáhne k němu mateřsky ruku.

Filip: Jdu domů!

Linda: Co tě zas chytil rapl?! Tady budeš! Tak si třeba chytej ty svoje brouky, no.

Filip: Už je nechytám a nezabím. Ale fotím. Tedy fotil bych je, kdybyste mi neukradli fotoaparát!

Linda k Bořkovi: Tak řekni mu něco!

Bořek: Filipe, jestli chceš, tak jdi domů.

Filip se rozeběhne ze svahu po louce, jako tenkrát, když běžel vedle táty.

Linda: No tohle?!

Bořek: Hele, nenech se rozhodit. On má s námi problém. Ale my s ním ne. A ty máš hlavní starost bejt v klidu, aby se nám narodilo zdravý dítě.

Linda se k Bořkovi přitulí, je to chlap, který vždycky ví, co má správného říci a udělat. Znepokojeně sleduje vzdalující se Filipovu postavičku.

Miriám si k nim přisedne. Je to nuda, s rodinkou, ale život zrovna nic zábavnějšího nenabízí...

34. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, VEČER

Václav, Jančová

Václav přijede před vilku, zvoní na zvonek, volá, hází kamínky na okno. Volá:

Václav: Filipeee! Mirčooo! Děti, ukažte se. Ukažte se tátovi! Já vim, že ste doma.

Filípku! Prosim vás! Lindo! Musim vidět děti! Mám na to právo!

Znovu zvoní, rumpluje s brankou.

Na předzahrádku vyjde sousedka Jančová, drží hrnek a buchty, gestem ukazuje, aby k ní Václav přijel.

Jančová: Nejsou doma. Asi jeli na tu svou chalupu. Pane Václav, já vám to už jednou musim říct, mně je z toho nanic, co vám ta vaše žena provedla. Abyste věděl, já sem na vaší straně! A dybyste něco potřeboval... Nate.

Podává mu na ubrousku domácí buchtu a velký hrnek s kávou.

Václav: Jejda. Děkuju. Hned buchtu ochutná. Jak já už dlouho neměl doma upečeněj koláč! No něco po vás asi chtít budu, paní Jančová. Jestli byste mi nesvědčila u soudu. Že jsem se o děti staral a mám je rád, že nejsem žádněj chlastoun, že jsem ženu nebil...

Jančovou ta prosba znejistí.

Jančová: Já samozřejmě vim, že je to všechno pravda. Ale víte co mi ta vaše bude pak provádět?! Je mstivá, myslím si. Teda promiňte že tak o vaší bejvalý...

Václav: To je smutný, že se nemůže říkat pravda...

Jančová: Já si to musím nechat projít hlavou. Totíž... Kdybych se pak brzy na to vodstěhovala... Tak to by šlo. Což stejně plánuju. Co já sama v domě! Prodám ho, peníze dám dětem, voni se pak vo mě za to postarají, ne? No a kdyby to časově vyšlo, tak bych to těsně před tím stěhováním tedy jako dosvědčila.

Václav: No, to je hodně překombinovaný. Ale když se bojíte... Nebudem to lámat přes koleno. I když – moc by mi to pomohlo.

Jančová vezme od Václava prázdný hrnek, a s gestem držím vám palce zmizí v domku.

35. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, NOC

Václav, Linda, Bořek, Filip, Miriam

Čas běží, setmělo se, vyšel měsíc. Václav parkuje na svém vozečku opodál vchodu u plotu zahrady, sklonil hlavu, možná usnul.

Přijíždí auto, vystupuje z něj Linda, Bořek, Miriam a Filip, z kufru vyndávají přenosku s jablky, košík, tašky atd. Přijeli z chalupy. Linda si konečně všimne invalidního vozíku se zhrouceným Václavem, který stojí v tmavém koutě. Lekne se.

Linda: Proboha! Co ten tady dělá?! Ježíšmarjá! Nevšímejte si ho. Ignorujte ho! To von se nejspíš vožral a...

Miriam: Vypadá to, že usnul. Zatímco všichni urychleně a tiše vynášejí věci. Filip se k tátovi nenápadně přiblíží.

Filip: Tati... Václav se probere

Václav: Filipe, ty muj kluku! Spontánně se obejmou. Linda vychází z domku, vidí to,

přiblíží se na dva metry.

Linda: Filipe, okamžitě domů! Filip na ni nedbá. **Slyšels? Maž domů! Tak bude to!** Přitochí se k nim Bořek. K Lindě:

Bořek: Nech ho bejt. A pojd' mi pomoct. Linda kupodivu poslechne. Když je všechno z auta vyneseno, Linda si stoupne k Filipovi. Ten si s tátou tiše povídá.

Linda: Filipe, už pojd', budu zamykat branku.

Mírný tón na Filipa zabere, líbne tátu na tvář a nerad odchází s Lindou domů.

Václav neodjíždí, zůstává před domem, dívá se do rozsvícených oken, vidí za nimi děti, něco konzumují u stolu. Linda se objeví u okna a zatáhle závěs, Václava nevidí. Ten zůstává dál před domem, je mu chladno, tak se přikryje dekou, vytáhne lahev likéru a napije se, sedí dál a nespouští oči z oken a opraveného domu plný vzpomínek a hořkosti.

36. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, DEN

Václav, Linda, Bořek, Filip

Je ráno, děti u stolu snídají, Linda otevírá okno a vidí, že invalidní vozík s Václavem nezmizel. Neudrží se.

Linda: Ten hajzl si snad myslí, že mě bude citově vydírat, či co. Panebože, co s ním?! Já snad na něj zavolám policii!

Filip naleje do hrnku teplý čaj a za zády Lindy vyklouzne ven. Takže Linda náhle vidí, že Filip stojí u Václava a podává mu hrnek s čajem. Václav si ho od něj bere a pije. Je to Václavův hrnek s nápisem *Tady jsem pánem já*. Linda k Miriam:

Linda: Dojdi pro něj. Přived' ho.

Miriam: Mamiii... Když je tam von. Já s ním nechci mluvit.

Linda: Vždyť s ním nemluv, sakra. Jen popadni Filipa a přitáhni ho domů.

Miriam se přišourá k Václavovi a Filipovi, zastaví se tři metry od nich:

Miriam: Brácha, máš jít domů.

Václav: Jéje, Mirčo, pojd' sem, ukaž se mi. Páni, já už tě neviděl snad tři měsíce. Z tebe je pěkná holka! Jak se máš?

Miriam: Brácha, máš jít domů! K Václavovi. A ty jed' pryč. Nebo máma zavolá policii.

Václav se hořce a našťvaně zasměje.

Václav: A co dělám špatnýho? Jsem na veřejný komunikaci. A mluvím se svým synem. Ty si fakt myslíš, že je to trestný?!

Miriam: Nevim. Já tomu nerozumim.

Václav: Tak používej mozek!

Miriam: Až přijedou policajti, tak si jim to vysvětluj. Už křičí, v hlase vzteklý pláč: Tak Filipe! Pod' už. Máma je našťvaná.

Filip: Tati, tak už jed' domů, jo?

Václav: Tak jo, synku, když si to přeješ... Rozloučí se objetím. A nezapomeň! Patnáctýho od tří hodin máme povolený kontakt, tak na tom doma trvej! Přijedu si pro vás. Jo a ten hrnek si nechám. Je můj. Dala mi ho jednou tvoje máma – k narozeninám, víš?

Ta připomínka nedávných časů je zasáhne.
Miriam vzdorně pohodí hlavou.

37. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, DEN

Václav, Filip, Linda

Vymydlený, oholený a slušivě oblečený Václav si přijel pro děti. Zazvonil, otevřela mu Linda, kolem ní se procedil už oblečený a obutý Filip s ruksáčkem na zádech. Dělá vážného, nechce dát před Lindou na sobě znát, jak se na tátu těší. Také Václav před ní tluší emoce. Linda se dívá na oba podezíravě, chladně, ale je nejistá.

Za poodhrnutou záclonou výjev sleduje paní Jančová, okno pootevřené, aby slyšela.

Václav: A Mirča? Ta je kde?

Linda: Odmítla. Odmítla se s tebou stýkat. Je jí už patnáct. Má na to právo.

Václav: Ted' je ještě hloupá a zmanipulovaná. Ale jednou ji to bude mrzet.

Linda: A víš ty co?! Jestli chceš mít tyhle blbý řeči, tak Filip s tebou taky nemusí...

Jenže Filip už jsou s Václavem na chodníku a Filip do táty hučí:

Filip: Tati, jed', jed', rychle pryč.

Václav se bez rozloučení odpíchne z místa a s Filipem uhánějí pryč.

38. V GARSONCE U VÁCLAVA, INTERIER, DEN

Václav, Filip, Linda

Václav a Filip vstupují do přízemního bezbariérového bytu. Je v něm uklizeno, na stole je ve váze kytice a je na něm prostřeno pro dva. Filip vytahuje z batůžku přezůvky, obouvá si je, a vyndá, a s důrazem na stůl postaví nový fotoaparát, který dostal od Václava.

Václav: Máš manuál?

Filip: Jasně. Teda, tati, ale dalo mi to ale práci, než jsem ten fot'ák z nich dostal.

Václav: Jak to? Copak ty ho nemáš u sebe? Abys ho mohl denně používat?! Proto jsem ti ho hernajs koupil!

Filip: Jenže voni mi ho zabavili. Povídali, že tak drahá věc dítěti do rukou nepatří!

Václav: Taková omezenost! Takže další věc k řešení. Ale ted' si s tím nebudeme kazit náladu. Ukaž ten manuál.

Zaberou se do studia fotoaparátu a manuálu, Václav přináší připravené drobné přírodniny, malého motýla, krystal, peříčko, fotografují si strukturu kůže na rukou atd. Pak přetáhnou fotografie do počítače, prohlížejí si je a nad některými jásají.

Udělají si přestávku a Václav servíruje co dobrého připravil. Jsou šťastný.

Filip sklízí se stolu, pak spolu myjí a utírají nádobí.

Filip: Kdybych s tebou bydlel... Všechno bysme spolu zvládli. Vid', tati?

Václav: No to jo. To víme my. Ale bohužel vo nás rozhodujou jiní!

Filip: Jakym právem?!

Václav: Právem silnějšiho. Hele rozvod, to už jsem pochopil, to je takové jako zemětřesení. Proběhne, všechno to v potu tváře a s láskou vybudované se zřítí, a pak nastoupí úřady, soudy, baby ze sociálky a taky ten, kdo rozvod chtěl a způsobil, no a začnou uklízet a přerovnávat trosky. Taky rozkrádat, brát, co se jim šikne... No a troskama jsou vlastně i ti, co ten rozvod nechtěli, které to zemětřesení okradlo o domov.

Filip: My jsme teda trosky?!

Václav: Ale fuj, co jsem to řek! My dva se nedáme! Musíme držet spolu. Jsme chlapi, který k sobě patřej!

Filip: Tak jo. A nechceš s něčim pomoct? Třeba?

Václav: Nooo... je mi to blbý ale... Potřebuju vostříhat nehty na nohou.

Filip: Jasně. Klidně.

Václav: No ale nejdřív je nechám změkknout, aby se ti dobře stříhaly a abych měl ty nohy voňavý. V koupelně je lavor. A Rochova sůl. Voda může bejt horká, já to stejně přes ty mrtvý nohy nevnímám. Jen by mě neměla vopařit.

Filip natočí do umělohmotné malé vaničky horkou vodu, nasype do ní voňavou sůl a Václav si sundá boty, ponožky a strčí nohy do vaničky.

Václav: Hele, na tom stolku u válendy mám takový časopisy, přines je sem.

Filip přinese asi deset časopisů Photo Life, jsou plné nejlepších fotografií od amatérů. S nadšením si je prohlížejí, hlavně makro foto.

Filip: Asi přejdu na motýly. Jsou barevný a křehký, maj ty sosáčky...

Václav: No ale málokdy znehybní, musíš fotit rychle. A lítají jen v létě.

Filip: Brouci jsou taky děsně pohybliví, to máš fuk. Víš co, tati? Potřeboval bych jít fotit s tebou. Radil bys mi...

Václav si náhle vzpomene...

Václav: Filipe, dostáváš ty vůbec nějaké kapesné? Filip zavrtí hlavou. Přines mi peněženku, mám ji v šuplíku u stolu.

Filip mu ji podá. Václav vyndá z peněženky dvoustovku a podává ji synovi. Ten dává ruce za záda a vrtí hlavou.

Václav: Jen ber, ber.

Filip bankovku převezme a hlesne děkuju. Je mu to trochu trapný, ale je rád, že bude mít své peníze.

Václav si vzpomene, že zapomněli na máčené nohy, mezitím se i setmělo. Filip rozsvítí, vyndá tátovu nohu z lavoru a kleštičkama stříhá na novinách nehty.

Náhle zvonění, bušení na dveře. Filip se vyděsí.

Za dveřmi je Linda. Vtrhne dovnitř.

Linda: Nedodrželi ste naši domluvu! Je čtvrt na osm! Tohle vám přijde draho! Všimne si rozdělané pedikúry. Snad to dítě nezneužíváš, aby ti mylo tvoje pačmáky?! No to je hnus! Filipe, okamžitě domů!

Rozklepaný Filip si balí věci do ruksáčku, strká tam i foťák.

Linda: Ten foťák tu necháš!

Filip: Mamiii... Tatiii... Linda popadne Filipa a táhne ho pryč. Přes rameno ještě prohodí:

Linda: Nejméně dva měsíce toho kluka neuvidíš! Vo to postaram!

Po jejím odchodu se Václav zhrouťí do sebe. Pak se rozjede ke kuchyňské lince, vytáhne

odtud lahev s tvrdým alkoholem, a začne se systematicky opíjet.

39. FILIPŮV POKOJÍK, INTERIÉR, VEČER

Filip, Bořek, Václav jako Batman

Filip už je v pyjamu, dívá se před usnutím ještě na film s Batmanem. Velmi ho prožívá. Představuje si za Batmanovou maskovanou tvář tvář otce, jenže pak se mu vybaví scéna, kdy jeho matka na ležícího Václava křičela, ponižovala ho a on si jen přikryl hlavu polštářem. Představí si Batmana ve stejné situaci. Ten ale náhle odhodí polštář a vztyčí se ve své imponantní podobě, Linda zmlkne, couvne a vyběhne z pokoje. Batman vztáhne k Filipovi otcovsky ruce. Obejme ho, zahalí do netopýřích křídel a vyletí s ním z domu. Vznášejí se nad městem, netopýří muž mluví tátovým hlasem:

Batman: Synku, vidíš, támhle - to je tvůj dům

Filip: Já vím, tati.

Batman: ... základ rodiny, svobody. A velká jistota. Nikdo nás vodsud' nemůže vyhodit, vystrnadit...

Filip usnul, na obrazovce jdou titulky. Mužské ruce vypnou monitor počítače, na němž film běžel, přikryjí dekou Filipa. Muž odchází, je to Bořek.

40. PSYCHOLOGICKÁ PORADNA, INTERIÉR, DEN

Linda, psycholožka

Linda je asi tak v šestém měsíci těhotenství. Sedí s psychožkou u stolu, ta jí ukazuje nějaké papíry, výsledky testů, ale Linda do nich nekouká, visí psycholožce na rtech s potlačovanou nevraživostí a napětím.

Psycholožka: To jsou všechno klasické příznaky – zvýšená psychická tenze, bolesti hlavy a břicha, okusování nehtů, žaludeční potíže, pocity slabosti a pomočování... S tím souvisí i zhoršení prospěchu ve škole a ztížená komunikace s dítětem...

Linda: Klasické příznaky čeho?

Psycholožka: No... váš syn je fyzicky nebo psychicky týrán!

Linda: No tak my ho teda doma netejráme! U nás si žije jak v bavlnce. Máme dům se zahradou, má svůj vlastní pokoj... Jestli ho někdo tejrá, tak je to jeho otec!

Psycholožka: Podle mého vyšetření a všech testů, s tatínkem problém nemá. Dokonce ho má velmi rád.

Linda: No ale to je právě ta potíž! To je to hrozný.

Psychožka: Dovolím si oponovat, mít rád svého rodiče, není hrozný, hrozný je spíš rodiče nenávidět.

Linda se zarazí, co honem odpovědět?

Linda: No a to je druhá stránka – vlastního tátu má sice rád, ale ten ho proti naší rodině navádí, očerňuje nás, tvrdí mu různé lži, takže nás pak kluk nenávidí. Ale víte proč ho má Filip rád?! Protože si ho muj bejvalej kupuje. Dává mu drahý dárky – třeba fot'ák...

Psycholožka: Takže mu dává drahé dárky a přitom ho týrá?

Linda: I to je možný. Ale hlavně pak nenávidí nás, který ho živíme a staráme se o něj a...

Ten *člověk* vlastně přes Filipa ničí naši rodinu. Dovedete si představit, jak mi je, když v tohle stavu... Navíc máme strach, že jak tak Filip magoří, tak může pak něco udělat tomu miminku, že jo.

Položí si ruku ochranně na břicho.

Psycholožka: Nemá cenu předbíhat událostem a malovat čerta na zeď. Jedna věc je jasná. Váš syn potřebuje odbornou pomoc. A za druhé, je mou zákonnou povinností ohlásit týrání dítěte na odbor sociálně – právní ochrany dětí.

Linda: Takže vy nás chcete udat!

Psycholožka: Je třeba přijít na to, co nebo kdo Filipovi způsobuje svým jednáním tyhle příznaky. Musíme mu pomoci. V tom se snad shodneme, ne?

Psycholožce je jasné, že sedí před viníkem toho všeho, ale dává si pozor, aby to na těhotnou hned napoprvé nevybalila. Bude s ní nakonec muset spolupracovat...

41. FILIPŮV POKOJÍK, INTERIÉR, DEN
Filip, Bořek

Filip si čte Knihu džunglí. Do pokoje vejde Bořek.

Bořek: Neruším? Filip zavrtí hlavou a odloží knihu. **Co pěkného čteš?**

Filip: Pěkného čtu... Kiplinga. S Bořkem se mu jedná volněji než s věčně natlakovanou matkou. Bořek se usměje.

Bořek: Tu knížku znám. Tu jsem měl moc rád. Vezme do ruky knížku a zalistuje v ní.

Filip: A teď už ji rád nemáš?

Bořek: Ale jo, jo, akorát, že jsem ji čet naposledy jako kluk.

Filip: Protože je to knížka pro děti, že jo.

Bořek: To bych neřek. Spíš pro romantiky. I pro velký chlapy, ale s klukovskou duší.

Filip se nevěřicně zasměje nad chlapama s klukovskou duší.

Bořek: Můžu se posadit?

Filip s úžasem přikývne, na takové círáty není zvyklý. Bořek si sedne do kancelářského křesla před psacím stolem a ukáže na vypnutý monitor.

Až budeš mít čas, mohl bys mi s něčím poradit? Možná je to banalita...

Filip chápe, že se mu Bořek chce vlichotit, ještě neví, jak se k tomu postavit.

Hele a Filipe, neukázal bys mi nějaký brouky?

Filip: A ty tomu rozumíš?

Bořek: No nerozumím - tak jako ty. Ale zajímá mě to.

Filip vyndá ze skříňky černou krabici s brouky, otevře ji, a podá ji Bořkovi.

Filip: Nesahat.

Bořek: A podáš mi nějaký vysvětlení?

Filip: Máš u nich popisky.

Bořek cítí, že byl se svou potřebou sblížit se odhalen a shledán nedostačivým. Aspoň že mezi nimi nepropuklo vyložené nepřátelství. Chvilku studuje popisky, slabikuje si latinské názvy.

Bořek: Jsou krásný. Vrátil krabici vážnému Filipovi. **Díky.** Vyklouzne z pokoje.

42. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, DEN

Linda, Bořek, Miriam

Bořek se vrací do kuchyně, Linda se točí kolem linky, Miriam utírá nádobí.

Linda: Tak jak? Co říkal?

Bořka ta její potřeba mít nad vším a všemi kontrolu už otravuje, ale chce být zdvořilej, nakonec Linda čeká jeho dítě...

Bořek: No co říkal. Řikal – ahoj. A – nesahat. A taky: Máš u nich popisky. Jo a čte knihu džunglí od Kiplinga.

Linda: Tak to nám hodně pomůže, vědět, co čte. To ses moc nevyznamenal.

Bořek významně povytáhne obočí. Musí si pohlídat, aby s ním nezacházela, jako s tím předchozím chudákem. Linda to zaregistruje a zmlkne. Vládne napjaté ticho.

Linda náhle všeho nechá a rozhodně opustí místnost, je jasné, že zamířila za Filipem. Bořek jde ke sporáku a zamíchá opuštěnou omáčku. Spíš pro sebe prohodí:

Bořek: Tohle nedopadne dobře.

Miriam: Neboj, máma ho srovná!

Bořek vybuchne.

Bořek: Panebože o to přece vůbec nejde! Hele, a neměla bys s bráchou spíš držet?! Bejt k němu slušná a milá? Sakra je to eště malej kluk. A je nešťastnej či co.

Miriam si odfrkne a odhodí utěrku.

Seshora se ozve Filipův plačtivý křik.

Filip: To není pravda! Ty mi lžeš! To by nikdy neudělal!

Tentokrát Bořek udělá našťavané gesto. Všichni ve vilce jsou teď už “rozhození”.

43. VILA ZVENČÍ, EXTERIÉR, NOC

Vilka jakoby dýchala, vypadá “smutně”, zlověstný nafialovělý nádech, naříká, vykřikuje, obviňuje, stěžuje si – vše snově, nezřetelně.

44. PSYCHOLOGICKÁ PORADNA, INTERIÉR, DEN

Psycholožka, Václav - jeho hlas v mobilu

Psycholožka mluví do mobilu s Václavem, je slyšet i jeho hlas.

Václav: Dostal jsem od vás písemnou pozvánku. Rád bych přijel.

Psychožka se podívá na hodiny.

Psycholožka: Tak to je skvělé. Takže dnes ve dvě. To už je za vlastně hodinu.

Václav: Je k vám nějaký nájezd pro vozejčkáře? A projedu s vozíkem dveřma?

Psycholožka: Strašně se omluvám, že mi to nedoklaplo. Bohužel, bezbariérový přístup

do poradny nemáme.

Václav: To nic, to je normální, jsem na to zvyklej. Dřív jsem si takových detailů taky nevšímal. Tak jak to provedeme?

45. PARK S LAVIČKAMI

Psycholožka, Václav

Psycholožka s Václavem se promenádují po cestách v parku, v jisté chvíli se ona posadí na lavičku a Václav u ní zastaví. Procházka parkem navozuje uvolněnost, jistou důvěru.

Václav: Víte co mi řekl kamarád? Ona zavrtí hlavou. Doslova tohle: Ty toho s tím synáčkem naděláš. To je nějakýho fňukání. Já, když mě stará vodkopla, a naváděla proti mně kluka, tak jsem se na ně na oba vybod, a už jsem je nevyhledával. Nechat se tejrát a vydírat od baby?! Znovu jsem se voženil, pořídil jsem si dvě děti, a mám vystaráno. Co se budu doprošovat... A ještě dodal: Kdo mě odmítá, ten si mě nezaslouží. Co si o tom myslíte, paní doktorko.

Psycholožka: Není to recept pro každého. Někdo má otrlou povahu... A taky se snadněji může znovu oženit a mít další děti. Tedy – nechtěla jsem se vás dotknout.

Václav: Jen se mě dotkněte, paní doktorko, já už ani nevím, jaký to je, když se mě ženská dotkne. Nebojte, žertuju.

Psychožka mu přesto povzbudivě sevře paži a usměje se na něj – poněkud profesionálně.

Václav: Já jsem bohužel takovej... Takovej blbej taťka. Fixovanej na rodinu, na svý děti, trochu hrdej na to, co jsem vybudoval, že jsem je uživil a měl je všechny moc rád. Víte, že mě to oslovení taťko úplně rozechvívá? Jsem divnej, že jo?

Psycholožka: Nelitujte se. Nerozebírejte se a neryjte si v ranách. Ted' buďte bojovník. Ideální stav, k němuž musíme dospět je, aby se Filip dobře cítil v nové rodině, dokonce aby přijal otčíma, dejme tomu jako kamaráda, jako člověka s dobrou vůlí, ale zároveň měl synovský vztah k vám.

Václav: Copak tohle se dá vybojovat? To se přirozeně dostaví, když jsou všichni, co v tom kuse hrajou slušní a mají dobrou vůli. Jenže to by do věci nesměla vstupovat ta ta...

Psycholožka: Je tu jedna věc, která by nám mohla pomoci. Až se vaši bývalé ženě narodí to malé, nebude vědět, kam dřív skočit. Její muž chodí do práce, tak jí moc nepomůže... Možná pak bude ráda a častěji Filipa posílat k vám.

46. FILIPŮV POKOJÍK, INTERIÉR, DOPOLEDNE

Filip, Jančová, Václav

Sousedka Jančová si odemyká vstupní dveře vchodové vilky, klepe na dveře Filipova pokojíku, ten se jí neozve, tak opatrně vchází, aby ho nepolekala. Filip na ni hledí horečnatýma očima.

Jančová: Filipku, vaši museli odjet, vrátí se až večer. Poprosili mě, at' na Tebe dohlídnu. My to tu spolu zvládneme, vid'?

Sedne si mu na postel, podá mu teploměr.

Nejdřív změřit. At' víme, jak na tom jsme. Snídals?

Filip na ni apaticky kouká, neví. Sousedka se kolem něj točí, přinese mu čaj s citronem, přinutí spolknout prášek, přikryje ho až k bradě peřinou...

Tak a teď se vypotíš. Chceš abych ti něco četla?

Filip ukáže na knížku, kterou má na stolku, na román *Knihy džunglí* od Kiplinga.

Vypotil se, osprechoval, je mu mnohem líp, dostal hlad. Sousedka Jančová je šťastná, že se o něj může starat, také Filip je s hodnou paní odvedle po delší době bez tenzí. Když se trochu nají, sousedka navrhone:

Jančová: Poslyš, když jsou vaši pryč, co kdybych zavolala tvému tátovi? Třeba by přijel, trochu byste se užili. Nikomu bysme to neřekli.

Filip se poleká. Copak je něco takového možné? Táta v tomhle prostředí prosyceném nenávistí k němu?

Filip: Když já se bojím, že by se to máma dozvěděla!

Jančová: Ty jí to neřekneš, já jí to neřeknu... Já si náhodou tvýho táty vážím, abys věděl. A mám ho ráda. Je to hodnej člověk. Tak já mu zavolám, ju?

Filip: Tak jo.

Filip souhlasí, ale spíš nerad. Tohle přece nemůže dobře dopadnout. Okusuje si nehty, vykazuje známky neklidu a strachu.

Jančová přejde s mobilem do ložnice a vytočí číslo, poslouchá vyzvánění.

47. VÁCLAVOVA GARSONKA, INTERIÉR, DOPOLEDNE

Václav, Jančová – její hlas v telefonu

Václav se povaluje ještě pod dekou na válendě, na stolku vyzvání mobil, hbitě po něm chňapne, je to vzácné, že mu někdo volá. Je slyšet i hlas Jančové.

Jančová: Tady Jančová. Helejte, pane Václave, nechtěl byste vidět Filípka? Já ho mám dneska na hlídání, voni museli vodjet, jenže Filípek chytil nějakou virózu, tak zůstal doma a...

Václav: A on by mě viděl chtěl?

Jančová: No jasně že jo! Akorát že byste za nim musel přijet semka, k nim do baráku. On má teplotu, nikam ven nemůže...

Václav se odmlčí.

Jančová: Halo... ste tam ještě?

Václav: Ale jo. Přemejšlim. Jak moc je to riskantní. Minule jsme se s jeho matkou nepohodli, zuřila, vyhrožovala... Abyste tomu rozuměla, ten dům je pro mě tabu. Zaklejtej zámek.

Jančová: Jenže to je na hlavu. Furt poslouchat někoho, kdo vás vlastně nenávidí... Tohle nesmíš, tamto nesmíš. Helejte, já taky riskuju. Zatím netušili, že jsem na vaší straně, že jsem takovej jako zvěd. Ted' by to mohlo prasknout a... Ale nebojte, přijedou až večer, říkali. Už jsou pryč pár hodin. Já jim zavolám a zjistím, jaká je situace. Vydržte mi.

Po chvílce

Jančová: Tak je to v suchu. Já jí hlásila jak Filip, a že dobrý, a ona povídala, tak moc děkuju, to je fajn, že tu tedy můžeme zůstat do večera. Přijedeme asi kolem osmý.

Helejte a kupte Filipovi, až sem pojedete, mandarinky.

Václav se začne převlékat, ale jsou na něm vidět rozpaky a obavy.

48. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, DEN

Filip, Jančová, Václav

Když zazvoní domovní zvonek, Filip s sebou trhne. A je to tady, táta vjíždí do zapovězeného prostoru, kde každá měchačka, sklenička, hrnec by mohly vyprávět, s jakým pohrdáním a nenávisť tu byl pomlouván. Co teď?

Václav: Ahoj Filipe. Přinesl jsem ti mandarinky.

Jančová je od něj přebírá, dává je na misku a odejde z místnosti. Filip zůstává sedět u stolu, k tátovi se nevrhá, je ve stresu. Jen hlesne:

Filip: Hmm... Tak dík.

Václav: Jak je ti? Máš teplotu?

Filip: Teď už jen malou. A rýmu a kašel.

Václav se rozhlíží po důvěrně známém prostoru okem bývalého hospodáře. Vidí nad dřezem kapající kohoutek, přijede k němu, chce ho zatáhnout, nejde to. Spíš pro sebe:

Václav: Je třeba vyměnit těsnění. Vidí na lince hrnce, které před pár lety kupoval.

To byla dobrá koupě, pořád slouží. Kvalita. Rozhlíží se po bývalém domově, vrtí sám nad sebou hlavou... Obrátí se k Filipovi:

Václav: Filipku, jak ses celou tu dobu měl? Žádná odpověď.

Václav vyndává z tašky nedávno darovaný a zapovězený foťák a podává ho Filipovi.

Václav: Poslyš, schovej si ho někde ve svém pokoji. Aby ho nenašli.

Filip po něm nejdřív vztáhne toužebně ruku, ale pak se zarazí a spustí rozrušeně, plačtivě.

Filip: Jenže máma ho najde! Vždycky všechno zjistí a najde. A pozná, žes tu byl!

Chvěje se. Václav schová fotoaparát do tašky, vidí, jak má syn rozhozené nervy.

Václav: Filipku, co se děje? Co je to s tebou?

Filip: Chodím k psycholožce. Zkoumá proč, proč...

Václav: Já vím, mluvil jsem s ní. Filip náhle vybuchne.

Filip: Za všechno můžeš ty!

Václav: Co to povídáš? Co jsem provedl?

Filip: ... a máma taky říkala, žeš nás připravil o čtvrt milionu. Měla ty peníze na stavební spoření, a tys podplatil soudce, aby ty peníze dal tobě.

Václav: Filipku, to je lež!

Filip: Není! Máma mi ukazovala ty papíry.

Václav: Máma ti lže! Bylo to jinak. Proč tě zavlíká do takových věcí?! Panebože!

Filip: Všichni mi lžete. Říkals, že tenhle náš dům, bude v osmnácti můj, a máma se smála a říkala, že je to úplná pitomost.

Sousedka Jančová slyší křik, tak vejde. Pohladí Filipa, dá mu ruku na čelo.

Jančová tiše k Václavovi: Je oslabenej teplotou. Bude lepší, když odejdete.

Václav k Filipovi: Mám jít pryč? Filip přikývne. A smím tě obejmout, synku?

Filip se ho ale nedokáže dotknout, místo toho složí hlavu na zkřížené paže a brečí:

Filip: Tati, tati, tati...

Zní to jako by volal k někomu nepřítomnému, vysněnému, skutečného tátu nevnímá, nepřijímá. Václav ho pohladí po hlavě a zcela zdrcený odjíždí.

49. SEZENÍ PŘED BOŘKOVOU CHALUPOU U LESA

Linda, Bořek, Miriam

Linda s Bořkem sedí před malou ale úhlednou chalupou s velkou zahradou na plastových židličkách, před sebou na stolku lahev s pivem, ona sklenici vody, oba jsou v pracovních hadrech, poblíž je strunová sekačka na trávu. Kontrastní scéna k té, kdy se tu domlouvali na společném životě.

Linda: Už toho mám dneska dost.

Bořek: Lindo, já nechci, abys tu v tomhle stavu pracovala! Nežlob mě! Ty sem máš jezdit jen na odpočinek.

Linda: Když mě to nedá. Je tu děsně práce. Jenom co leží pod stromama těch jablek – co s nima?

Bořek: Když jsem tě neměl, tak jsem to tu taky musel nějak zvládnout.

Linda: Hmmm... Jela bych už domů.

Bořek: Máš starost o Filipa, vid'?' Ale pani Jančová přece říkala...

Linda: Poslyš, a co kdybysme to tady prodali? Doma práce kolem baráku, tady práce kolem chalupy... Mohlo by se za ty prachy něco přistavět, vybudovat bazén...

Bořek se na ni překvapeně podívá.

Bořek: Lindo, s tím nepočítej. Tohle je můj azyl. Jistota. Kdyby se cokoliv v životě zvrtno, tak mám kam jít.

Linda: Do háje, co by se asi tak mělo zvrtnout?! To jako myslíš, že já, ženská vod třech dětí budu lítat za jinejma? Nebo se rozvádět?!

Bořek: A taky jsou tady krásný lesy... Ty ve městě nemáme!

Linda: Já už chci jet domů. Není mi dobře.

Bořek: Tak si běž lehnout. Dej si šlofika. Já musím dodělat ten plot.

Miriam se vrací z procházky z lesa, zajde do místnosti v chalupě, kde uléhá naštvaná Linda.

Miriam: Mami, je tu teda děsná nuda!

Linda: Tak to řekni Bořkovi.

Miriam: To je blbý, ne?

Linda: Tak mu nic neříkej, no. A dejte mi všichni pokoj!

Miriam tyhle nálady celkem chápe, máma je holt zase *v tom*, má na ně právo.

50.ULICE PŘED VCHODEM DO NEMOCNICE, EXTERIÉR, DEN

Linda, mimino, Bořek, Miriam, Filip

Linda vyšla z nemocnice s miminkem v náruči

Bořek: Ukaž mi ji.

Linda: Vždyť už jsi ji viděl. Normální mimino. Směje se, pro ni je to už známá věc, ale Bořek to prožívá intenzivně. Nechá si sevřít prst nepatrnou ručičkou.

Bořek: Jaký normální! Jaký normální! Libuško, to jsem já, táta! Je nádherná!

Miriam se na sestřičku dívá s rudimentálním mateřským zájemem.

Miriam: Je nádherná... Takové normální mimino. Všichni tři se zasmějou.

Linda: Tak co jí říkáš, Filipe? Sestřičce.

Filip: No je to novorozenec, že jo. Dělá do plen...

Linda: Taky jsi dělal.

Filip: Blee... Já ne!

Všichni se zasmějou.

51. PŘED VCHODEM DO VILKY

Václav, Linda, Filip

Václav zvoní u branky, Linda se objeví ve dveřích, nic neříká. Václav ji osloví chladně až nenávistně:

Václav: Co na mě tak koukáš? Mám mít dneska děti. Tedy jestli mě Miriam v důsledku vymejvání mozku ještě pořád nenávidí, tak mi zavolej aspoň Filipa.

Linda: Filip k tobě jít nechce.

Václav: Vždyť nemusí ke mně domů. Můžeme třeba jít do parku.

Linda: Nechce tě vidět! Nechce s tebou bejt. Nechce se s tebou procházet ani po parku. Už tomu rozumíš?!

Václav: Hele už mám těch tvých manipulací plný zuby! Chci to slyšet od něj.

Linda: Nech ho bejt, říkam ti. Má z tebe zničený nervy!

Václav: Filipe, Filipeee!

Filip se objeví, nic neříká, všichni jsou napjatí. Václav se pokouší o lehký tón:

Václav: Tak pojď, jdem se na chvilku projít, ne? I když, kdybys mě chtěl navštívit tak... Doma mám pro tebe překvapení!

Filip: Ne. Já nechci!

Václav: Ale proč? Filip se rozkřičí, v hlase má zoufalství.

Filip: Protože tě nesnáším! Furt za mnou dolejš... A vopíjíš se. A tlouk jsi mámu. A ukrad jsi nám peníze. A lžeš. Sliboval jsi mi dům a není to pravda!

Obrátí se a zmizí v domě.

Linda vítězně: Tak to vidíš.

Taky mizí v domě a práskne za sebou efektně vchodovými dveřmi. Zní to jako výstřel.

52. ULICE, CHODNÍK PŘED PRODEJNOU LEVNÉ NÁPOJE, EXTERIÉR, DEN

Václav, Fanda, Michal a Honza

Fanda, Michal a Honza před obchodem pijí pivo z lahve, pokuřují kolem vysokého starého popelníku na tyči. Blíží se k nim Václav.

Fanda: Profesore, profesore! Vašku!

Václav by je nejdřív rád minul, nemá na nikoho náladu, ale pak si to rozmyslí, a vrátí se k nim. Podá Fandovi bankovku.

Václav: Hele skoč mi dovnitř pro lahev Myslivce. Fanda se raduje.

Fanda: Jasně že jo, mistře. Bude mi ctí!

Michal: Tak jak?

Václav: Chceš slyšet pravdu?

Michal: No... Michal si není jistý. Zás poslouchat nějaké naříkání...

Václav: Tak se neptej. Sáhne po flašce, kterou mu podává Fanda, a docela rychle se pak opíjí. Ostatním dá také loknout, ale hned se zase natahuje po flašce.

Michal: Du bydlet. Nebudu stát na ulici, dyž mám doma křeslo.

Honza: Jdu s tebou. Copak Václav, ten si sedí... Tak zatím, chlapi.

Václav: Fando, já, já... nemůžu... Pomoz mi dostat se domů.

Kolem jde sousedka Jančová, a to, co vidí, se jí velmi nelíbí.

Václav: Jééé dobrej den, pani. Pani sousekko. Jančová. To sem sem rád, že vás vidim. Tak co? Budete, budete mi svědčit? U soudu?

Jančová předstírá, že ho nevidí. Ach jo, zklamala se v něm.

Fanda tlačí Václavův vozejk před sebou, Václav sedí shrbený a nakřivo, k hrudi si tiskne lahev Myslivce se zbytkem kořalky.

53. VÁCLAVOVA GARSONKA, INTERIÉR, DEN

Václav, Fanda

Garsonka je pěkně uklizená, na stole kytice, u ní malý fotoaparát a krabička s velkým motýlem k zavěšení na zeď, zjevně dárky pro Filipa, prostřené talířky... Když to Václav spatří, znovu si všechno uvědomí:

Václav: Já jí zabiju, tu svini! Zabiju ji – zrůdu! Zabiju...

Fanda: To ne! To nesmíš. Dobře to dopadne, profesore. Filip je rozumnej. Je celej ty. Chytrej. Hele, na vás dva já nemam. Dobře to dopadne. Neboj, profesore. Hele, udělám ti čaj.

Václav: Vohřej mi rači slepičí polívku, je v ledničce. Tu jsem vařil pro syna, víš? Má ji rád. Jenže von mě nenávidí. Já to nechápu. To se nedá snýýýst! Dej trochu do misky a hod' to do.... do mikrovlny... Jéžiš mně to tak unavuje... mluvit. Život mě strašně unavuje.

Fanda: Vyspíš se, a bude zas dobře. Václav zakřičí.

Václav: Nebude dobře! Já to vim. Hele, seženeš mi pistoli!

Fanda mu celej roztřesenej pokládá na stůl ohřátou polévku.

Václav: Kašlu ti na blbou polívku! Sežeň mi pistoli a náboje!

Fanda Václavovi pomáhá do postele, sundává mu boty a aspoň svrchní oděv, přikrývá ho. Václav leží na zádech, zmučeně zavřel oči, ruce složil na hrudi – vypadá jako nebožtík. Fanda mu k hlavě staví vázu s kytkou...

54. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, VEČER

Bořek, Linda, mimino, Filip, Miriam

Bořek přináší z koupelny vykoupané mimino, zabalené v osušce, tulí si ho k sobě. Položí ho na další osušku na kuchyňský stůl a spolu s Lindou ho krémují, prohlížejí, radují se, laškují s ním. Filip musel zřejmě kvůli tomu od stolu, sedí na židli opodál, z talíře na klíně jí rukou párek.

Linda: Filipe, prosim Tě, podej mi zásyp. Je asi v koupelně.

Filip se rozhlíží, kam má položit talířek, je otrávený, nakonec ho odloží na studený sporák. Dojde, donese, podá, znovu se chopí své skromné večeře. Miminko je ošetřeno, zabaleno do pleny a deky, Linda si sedá na židli a vyndá nalitý prs, začne kojit, Bořek zatím uklízí se stolu deku, osušku a pokyne Filipovi, aby si už přisedl, ten ale zavrtí hlavou. Bořek pokrčí rameny a odejde.

Filip znechuceně sleduje kojení.

Z tanečních přichází nazdobená Miriam.

Miriam: Jé, tady to voní! Linda tázavě zvedne obočí. Miminkovštinou. Jde k matce a malé sestřičce. Vona si pomlaskává!

Linda: Je to Otesánek. Už musí bejt přebumbaná, ale furt se cpe. A kruci! Ublinka si. Honem, podej mi plenu.

Ženské se starají o tu drobnou nehodu, Filip na ně znechuceně hledí. On jako by pro rodinku už neexistoval.

Miriam: Jdu se převlíct.

Linda: Jaký to dneska bylo?

Miriam: Dobrý. Učili jsme se valc. Hele... Udělá pár tanečních kroků, jako kdyby ji držel v náruči tanečník.

Linda: A co ten tvuj tanečník?

Miriam: Dobrý. ... No je to pako. Ale jinak dobrý. Filip utrousí:

Filip: Je to prostě dobrý pako. Nikdo si ho nevšímá. Miriam odtančí.

Linda si náhle vzpomene a docela věcně říká:

Linda: Jo prosim Tě, Filipe, abych nezapomněla, pozejtří máš jít za tátou.

Filip vstane ze židle v nevěřicím úžasu.

Filip: Cože?! Já? Za tátou? Říkalas mi přece, jak je hnusnej! Co všechno naší rodině udělal. A jak tě bil. A jak nás okradl. A že je nebezpečnej chlastoun. A teď mě chceš za nim poslat?!

Linda: Hele, nemůžu za to. Soud to nařídil. Jinak máme na krku sociálku a zacvakáme třicet tisíc pokuty! Vždyť to vydržíš. Třeba ti šoupne nějakou korunu. Pokecáte vo broukách...

Filip jen zírá, je pobouřený, zasažený.

Filip: Jak můžeš takhle... Já k němu nepudu! Ani za nic!

Linda odnesla malou do pokoje, vrátila se a spustila zhurta.

Linda: Takže ty mě chceš přivést do maléru!

Filip: Víš co bych chtěl?! Abyste mě dali do dětskýho domova. To bych chtěl. To bych si přál ze všeho nejvíc.

Linda: Ty hádě nevděčný! Vypiplali sme tě a ty teď takhle?! Eště to někde vykládej!

Spíš pro sebe: **Stejně seš po něm. Celej tatíček. Dětskej domov!**

55. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, DEN

Václav, Filip, Linda s miminem, Jančová

Václav zvoní u branky do vilky, vyjde Linda s miminem v náruči.

Václav: Proč Filip včera nepřišel?! Nařídil to soud.

Linda: Je nemocnej. Má chřipku.

Václav: Ať se mi ukáže v okně! Jdi mu to říct. A už si se mnou nehrajte!

Linda nerozhodně stojí, lhala.

Linda: No, dneska už mu bylo líp, tak šel do školy. Václav skoro smutně.

Václav: Lindo, všechny ty tvoje lži jsou tak průhledný, proč seš taková... ubohá? To je tak hroznej pohled. Matka tří dětí a... Pořád lžeš a lžeš jak stará cigánka.

Linda se docela zkrrouhle (pokuta 30 tisíc se Bořkovi nebude líbit) obhajuje:

Linda: Já ho přemlouvala, aby k tobě šel, ale von nechce poslechnout. Jak jsem do něj hučela, tak se dokonce sebral a zmizel. A do večera se doma neukázal.

Václav: Kde je teď?!

Linda: No ve škole. Aspoň doufám. Ale už by měl přijít.

Václav: Tak fajn. Počkám si tu na něj.

Sousedka Jančová přes pootevřené okno všechno sleduje. Na Václava se tentokrát vymračuje, viděla ho nedávno na městě opilého. Přiklání se teď na stranu Lindy, asi měla pravdu. Linda chvíli nerozhodně stojí, pak zmizí s miminkem v domě.

56. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, NOC

Václav, Filip, Linda, dva policisti

V časoběrném snímání přerušovaném běžným snímáním:

Václav sedí před vilou až do noci. Přihýbá si z lahve. Filip se vrací domů ze školy, zaregistruje Václava, ale on jeho ne. Filip obejde zahradu a vejde domů zadní brankou v plotu. Setmí se. Václav po truňku usíná. Je ráno. Filip z okna vidí, že tam táta pořád ještě sedí. Vytratí se do školy zadní brankou zahrady. Václav se probere, pije. Už snad ani neví, proč tu je.

Linda ho pozoruje z okna, někam telefonuje. Přicházejí dva policisti, jeden z nich ho zná nejspíš ze školy. Přesto na něm chtějí občanku, pomáhá jim to z rozpaků. Pak mu zjevně domlouvají. Doprovázejí ho domů. Václav je vyčerpaný. Chce zastavit před prodejnou levných nápojů, posílá jednoho policistu dovnitř, ten mu přináší balenou vodu.

Václav prohrává. Stává se z něj skutečný alkoholik.

57. ÚZKÁ CESTA MEZI DOMY, EXTERIÉR, DEN

Bořek, Linda, mimino, Filip, Miriam, Václav

Rodinka jde s kočárkem na procházku, vpředu manželé, za nimi Miriam, Filip, zjevně přinucen, se loudá načuřeně asi šest metrů za nimi. Zacházejí na úzkou cestu, která je jakousi zkratkou mezi domy, uprostřed se potkají s Václavem. Václav zastaví, dívá se na ně, nikdo neví, co se semele, všichni jsou v napětí.

Linda za kočárkem propadá panice, Bořek ji stiskne paži a vede ji dál, Václava míjejí tak těsně, že se kola vozejků a kočárku o sebe třou.

Václav si je užasle a s odporem prohlíží, pohlédne s nadějí na Miriam, která se na něj nepodívá, a se smutkem se dívá na přicházejícího Filipa, když se míjejí, tiše ho osloví:

Václav: Filipe, synku... a pohládí ho po paži.

Filip se zastaví, a dívá se za ním, něco se v něm zlomilo, Václav se ale neotočí, uhání pryč, i záda vyjadřují jeho duševní stav.

58. MĚSTSKÝ LES NAD SVAHEM, EXTERIÉR, DEN

Václav, Linda, Miriam, Filip

Filip sedí pod lesem nad svazem a žvýká stéblo, vedle sebe má položenou školní tašku, možná je za školou. Dívá se na město, vzpomíná, promítá se mu situace před několika lety, kdy tu byli s celou rodinou.

Promítnutí té pohodové chvíle v rozostřené scéně (obraz č. 1):

Neděle horkého léta. Dvanáctiletá Miriam a její matka Linda trhají na kraji lesa kytky.

Ještě zdravý Václav s Filipem běží svažem nahoru k Lindě a Miriam, svalí se vedle nich do trávy, posadí se, hledí na město.

Václav si utrhne a žvýká stéblo, Filip ho hned napodobí. Linda si k nim přisedne, chvíli jejich podobné profily s třicím stéblem s úsměvem pozoruje, pak se natáhne do trávy, hledí do oblak. Miriam přerovná kytici. Václav ukazuje:

Václav: Hele, vidíš? Táhle je náš dům.

Filipovi se jakoby ozvěnou vrací: **Náš dům, náš dům, můj dům... Jejich dům!**

Představy jsou pryč, je sám, je příliš sám. Má vyprázdňenou duši.

Filip: Musím pryč. Odhodí stéblo a vstane. Ještě budete litovat!

59. VÁCLAVOVA GARSONKA, INTERIÉR, DEN

Václav, Filip

Garsonka je neuklizená, stala se doupětem alkoholika. Václav se oblečený válí v posteli, dá se předpokládat, že to dělá často. Před sebou vidí hodiny, je deset, znovu zavře oči.

Zdá se mu sen o bývalé rodině.

60. LESNÍ CESTA, EXTERIÉR, NOC – VÁCLAVŮV SEN

Václav, Filip

Václav a Filip vyrážejí zadní brankou ze zahrady do lesa, chtějí chytit lišaje smrtihlava. Mají strach, přesto jdou (Václav ve snu chodí nebo létá), spíš se opatrně kradou. Šum obrovských křídel, motýl velký jako člověk jim zatarasí cestu. Je hrozivý.

Václav: Filipe, utíkej domů!

Filip se dá do běhu, ten se určitě zachrání. Václav stojí před zrudou. Teď už je jedno, co se stane, hlavně když Filip doběhne do bezpečí.

Pokračování snu:

61.KUCHYŇĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, DEN

Václav, Filip, sousedka Jančová

Václav přichází domů, Filip je v pyjamu a v domě je paní Jančová. Filip si pokládá hlavu na ruce a napůl pláče a napůl křičí:

Filip: Tati, tati... Tati!

Václav se v předtuše ohlédne a vidí, že je za ním ten obří smrtihlav.

Václava křik syna vyburcuje ze sna, i po probuzení slyší doznívání toho křiku. Rozhlédne se po garsonce, vidí, v čem žije, je mu z toho nanic. Vezme mobil a vytočí číslo:

Václav do mobilu: Potřebuju vás. Potřebuju pomoct. Jsem až po krk v průseru. Kdy?

Podívá se na hodiny. **Budu tam.**

62. PARK S LAVIČKAMI, EXTERIÉR, DEN

Psycholožka, Václav

Václav a psycholožka se toulají parkem. On jí cosi vypráví, občas se zastavují.

Václav: Nevěděl jsem, na koho se nejdřív obrátit, tak jste to odnesla vy.

Psychožka: A nechcete to nejdřív zkusit ambulantně?

Václav: To radši ne. Potřebuju zmizet. Schovat se. Protože už nechci potkávat pořád ty samý lidi, kteří si myslej, že o mně všechno vědí, a buď mě litujou nebo se mě třeba už i štítí. Bojím se jet do města, abych nepotkal svou rodinu, která mě odehnala jak prašivýho psa. Ať mě někde zavřou a vyčistí mi palici, nebojím se, že bych ten chlast nezvládl... Panebože, co se to s námi všemi stalo?

Psychožka: Ale taky co se stalo s vámi? Je to váš boj. A největší nepřítel je teď tady a tady. Sáhne mu na hrud' a na čelo. Nemůžete se *všeho zbavit*. Ale naučte se s tím žít.

Václav: S jednou věcí se nikdy žít nenaučím, že mě moje děti nenávidí.

Zachvěje se mu hlas, jako alkoholik se stává plačtivěj.

Psychožka: Postoje a vztahy se v průběhu času proměňují. Tak dobře. Já kolegovi ještě dnes zavolám. Kdy můžete nastoupit?

Václav: Třeba hned zejtra.

63. ULICE PŘED DOMEM, KDE BYDLÍ VÁCLAV, EXTERIÉR, PODVEČER

Filip, hlas souseda v domácím telefonu

Filip stojí nerozhodně před domem, v ruce má obálku. V okně tátovy garsonky v přízemí je tma, asi není doma. Vezme za kliku vchodových dveří, je zamčeno. Zazvoní tedy na souseda.

Hlas souseda: Kdo je tam?

Filip: Prosim vás, vtevřete mi, potřebuju jenom ke schránkám.

Hlas souseda: Hele, chlapče, pošta chodí dopoledne.

Filip: Prosim vás...

Hlas souseda: A nojo. Tak si hod' ten dopis komu potřebuješ, ale pak hned z baráku vypadneš, to si pohlídám.

Ozve se bzučák, Filip s námahou otevře těžké dveře, rozsvítí si, hodí obálku do schránky. Někde nahoře se otevrou dveře, soused asi naslouchá, kontroluje jeho pohyb po domě. Filip chvilku postojí za dveřmi tátova bytu, naslouchá tichu za nimi.

Hlas souseda: Co tam furt eště děláš?!

Filip opouští dům.

64. LOŽNICE VE VILCE, INTERIÉR, PODVEČER

Filip, miminko

Filip se víceméně vplíží do vilky, naslouchá. Podívá se opatrně do ložnice, tam spí v manželských postelích jeho malá sestřička. Postojí nad ní, lhostejně ji pozoruje. Přistoupí blíž – udělá jí něco?

Sáhne do matčina nočního stolku, popadne tam cosi a cpe si to do kapsy.

Podívá se opatrně, aby nebyl viděn, do ulice a vidí tam Lindu jak si povídá s Jančovou. Odejde a z okna vidíme, že to bere přes zahradu k zadní brance. Při cestě se na chvíli zastaví na místě, kde stála hvězdárna, zůstalo tam ještě pár pohozených kamenů v někdejších základech. Sáhne do hromádky a cosi zvedne. Mizí.

65. ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, PODVEČER

Linda, Jančová

Linda a Jančová se spolu baví po susedsku přes plot.

Jančová: Jo a děkuju za jablíčka. Miriam mi jich donesla plnou tašku. Jsou dobrý. Na štrůdl je jich škoda. Už jsem tu dlouho neviděla vašeho bejvalýho? No ste ráda, ne? Že vám už dá pokoj.

Linda: Ten dá pokoj leda až bude po něm.

To Jančovou poleká, ale přesto si přiloží polínko.

Jančová: Dyt' to bylo hrozný, že jo. Musela dokonce zasahovat policie...

Linda: Hmmm... Pani Jančová, a neviděla ste Filipa? Měl už bejt dávno doma! Ten kluk mě tak zlobí! Točím se kolem malé, ta mě ted' nejvíc potřebuje, a von se mi hajzík věčně někde toulá, doma jen odsekává...

Jančová: Ne neviděla sem ho. Helejte, to ho přejde. Znáte děti.

Linda: Tak jo. Jdu za malou. Jestli se už probudila, tak...

Vypadá roztržitě, zjevně je toho na ni moc.

66. KUCHYNĚ S JÍDELNOU, INTERIÉR, NOC

Linda, Bořek, Miriam

Všichni stojí, jsou rozrušeni. Je noc a Filip se pořád ještě nevrátil.

Linda: Co mi to ten kluk dělá?! Kde sakra může bejt!

Bořek: Uvažujme logicky. Jasně že se někde skrejvá, aby nás vystrašil. Barák už jsme prohledali, okolí taky, takže...

Linda: Hlavně uvažuj logicky! Jen si buď logickej a klidnej. Tvoje dítě to není, že jo!

Bořek ztuhne, ale vidí, že Linda je rozrušená a její strach chápe. Jen mírně řekne:

Bořek: No není. Ale mám ho rád. Linda už křičí:

Linda: Tak když ho máš tak rád, tak něco dělej, hernajs! Seš přece chlap!

Bořek vytáhne z kapsy mobil.

Bořek: Zavoláme na policii. Sami to nezvládneme. Linda mu vytrhne mobil z ruky:

Linda: To ne! Policii nevolej!

Bořek: A proč ne?

Linda: Nechci aby nám v baráku a kolem něj lítali policajti se psama. Aby si o tom pak povídalo celý město. Víš jak jsou lidi zlomyslný! Už takhle nás pomlouvají.

Bořek se už naštvě.

Bořek: To je teď nejdůležitější? Aby nás lidi nepomlouvali?! Lindo, vzpamatuj se. Bude půlnoc, a chybí ti doma dítě! Co když se mu něco zlého stalo?!

Linda strne a dívá se na Bořka téměř nenávistně, že ji napomíná a straší.

Miriam: A co když šel k němu?! Rodiče hned vědí, o kom je řeč.

Linda: Vždyť říkal, že k němu už nikdy nepude!

Miriam: To sice říkal. Jenže bůhví, co se mu v hlavě děje. Na to nemůžeš přece dát, že

něco říkal. Vždyť to ani nemá v hlavě v pořádku, léčí se s tím.

Bořek: Tak jdem. Linda se chce oblékat. Neber si kabát, žádný převlíkání, přezouvání. Čas je teď drahej. Sjedeme tam autem.

67. ULICE PŘED DOMEM, KDE MÁ VÁCLAV GARSONKU, EXTERIÉR, NOC

Bořek, Linda, silueta souseda

Vystoupí z auta před domem, vidí tmavé okno. Linda se k oknu žene, zabouchá na něj, vzápětí znovu.

Linda: Votevři. Víme, že tam máš Filipa. Votevři nebo ti rozbijeme voko!

Bořek: Počkej, to nemůžeš takhle burcovat celou ulici. Třeba tam Filip není.

Linda si ho nevšímá, pořád buší pěstičkou na okno.

Linda: Vrat' mi moje dítě! Tohle je trestný! Zavolám policii!

V prvním patře se objeví soused, otevře okno, je vidět jen silueta.

Soused: Ženská, co tu vyvádíte?! Tady lidi spěj a vy tu řvete... Co se děje?!

Linda: Ztratilo se mi dítě! A asi je tady. V bytě u toho vozičkáře.

Soused: Že vy ste ta jeho bejvalka? Helejte byl tu asi tak před třema hodinama nějakej kluk, chtěl dovnitř, že prej musí hodit dopis do schránky. Tak sem ho pustil bzučákem dovnitř a...

Bořek: Nevíte, kam potom šel?

Soused: Jakpak bych to moh vědět? Já ho ani neviděl, jen slyšel v telefonu.

Bořek: Prosím vás, pusťte nás na chvílku dovnitř...

Soused: A proč jako? Helejte, mně se to ňák nechce líbit. Linda křičí.

Linda: Tak se vám bude muset líbit, že zavoláme policii. Vypáčí dveře a... Vždyť jde o únos dítěte!

Soused: Nojo, nojo. Ale jakejpak únos. Vždyť pan Václav je prej v nemocnici.

Pustí je bzučákem dovnitř, oba se ženou k Václavově schránce. Podaří se jim vylovit dopis, Bořek ho otevře a oba se začtou. Podívají se na sebe, v očích mají úzkost a strach. Bořek vyndá z kapsy mobil a vytočí krátké číslo.

Bořek: Policie?

68. KUCHYNĚ S JÍDELNOU VE VILCE, INTERIÉR, NOC

Linda, Bořek, Miriam, policisté

V místnosti jsou policisté se psem. Linda jim ukazuje dopis, Bořek se snaží policistům pomáhat. Miriam překáží.

První policista: Potřebujeme nějaké chlapecky osobní věci.

Bořek přináší jeho čapku a boty, mikinu. Pokládá to na zem před psa. Pes to očichá a vyrazí z domu. Linda se při pohledu na tu akci rozeštká.

69. ZAHRADA, PAK ULICE PŘED VILKOU, EXTERIÉR, NOC

Policisté se psem, sousedka Jančová

Pes jde po čestvé Filipově stopě přes zahradu, policisté za ním s baterkami, očichá zbytek rozvalin observatoře, míří k zadním vrátkům a po cestě směrem k lesu. Asi po sto metrech pes zaváhá, a vrací se zase zpátky. Nakonec se zastaví před plotem sousedky Jančové a zašteká. Policisté na ni zvoní, vyděšená sousedka v noční košili a starém županu je pouští do zahrady, pes zamíří ke kolně na náradí.

70. KOLNA NA NÁŘADÍ, INTERIÉR, NOC

Filip, Jančová, Linda, Bořek, Miriam, policisté, záchranáři

V kolně objevují zhrouceného Filipa, je v limbu, vedle něj jsou platička s prášky. Policista ho vynáší v náruči ven, druhý sbírá všechny léky a volá pro záchranku. Linda se k němu vrhá!

Policista: Dejhá. Žije.

Vyděšená Jančová, ale i Bořek a Miriam, všichni se nahrnuli k Filipovi, jsou rozrušení.

Přijíždí záchranka, Filipa nakládají a do auta nastoupí i vyděšená Linda, v ruce pořád drží ten dopis. Mluví na Filipa, ten ale nereaguje.

71. NEMOCNIČNÍ PARK PSYCHIATRICKÉ LÉČEBNY, EXTERIÉR, DEN

Filip, Linda, Václav

Filip a Linda sedí v parku na lavičce, Filip jí štrůdl, který mu Linda přinesla. Linda neví, jak a o čem se s ním bavit, všechno je vlastně citlivé, mohlo by ho to rozrušit – myslí si. Filip je ale docela klidný, v blázinci se mu zjevně líbí.

Linda: Chutná ti?

Filip: Jasně. Tvoje buchtu jsou vždycky skvělé.

Linda: No vždyť ste mi taky na štrůdl s Mirčou chodili, vid'? I v noci!

Filip: Tys vo tom věděla? No jo... To ještě tat'ka chodil, vid'?

Lindu ta poznámka vyděsí. Už je to tu zas. Co teď? Unikne jí hořce:

Linda: Tat'ka, jo?

Filip: Co je na tom? Přece jsme mu tak všichni říkali – náš tat'ka.

Filip je klidnej, jí buchtu, zásah si snad ani neuvědomuje.

Linda: Co tu s tebou vlastně dělají?

Filip: Hodně si tu povídáme – ve skupině. Je to tu bezvadný. Vypadá šťastně.

Linda: A kdy tě pustí?!

Filip lhostejně pokrčí rameny. Po brzkém propuštění zjevně netouží.

Linda: Liduška začíná mluvit!

Filip: Jo? A jaký slova už umí.

Linda: No první slovo bylo táta... Zase špatně

Filip: To má Bořek radost, vid'?

Linda přikývne, dobrá reakce. Jenže Filip pokračuje úplně klidně, skoro vesele:

No vidíš. A když jsem řek táta já, tedy v posledních letech, tak ses tvářila, jako bych řek sprostý slovo.

Linda: Víš co? Radši už půjdu, vidím, že tě to povídání se mnou rozrušuje...

Filip: Vůbec ne. Jsem v pohodě.

Linda: No ale stejně už musim...

Jdou ve vstupním vratům, ještě mateřská pusa. Linda opouští areál, Filip stojí za zamřížovanými vraty. Linda se po něm otočí, on jí zamává... zvuk foťáku, postava matky se zastaví jakoby na fotografii.

Jakmile Linda zmizí, vyjede zpoza nejbližší budovy Václav na vozejku. Filip k němu doběhne, chovají se oba přirozeně, nic už nemusí „řešit“, už si všechno během těch týdnů, co se tu našli, vyříkali. Václav má na klíně známý fotoaparát.

Václav: Koukni, vyfotil jsem ti mámu. Přitáh sem si ji zoomem.

Ukazuje Filipovi fotku na display fotoaparátu, Lindin trpký úsměv za mřížovým vstupních vrat.

Filip: No, pěkný. To se ti povedlo. Tati, svezeš mě?

Václav: Jasně, nasedni. Rozjedou se. Hele, mrzí mě to, že to s tím barákem nevyjde, člověče, ten právník mě mystifikoval, nebo jsem to prostě blbě pochopil, prostě je to

**skoro neprůchodný. Ale jak jsem koupil ten byt, víš, tak ten je jenom můj. A já ti ho
vodkážu! Ale musíš počkat, až umřu.**

Filip: Tatko, ty nikdy neumřeš!

Václav se rozjede po asfaltové cestě co to dá, aby ventiloval přetlak otcovského štěstí.